

DZIENNIK BYDGOSKI

Do „Dziennika“ dołączamy co tydzień: Tygodnik Sportowy i Dodatek powieściowy. Redakcja otwarta od godziny 8—12 przed południem i od 4—7 po południu. Oddział w Bydgoszczy, ul. Dworcowa 5. Przedstawicielstwa: w Toruniu, ul. Mostowa 17 — w Grudziądzu, ul. Toruńska 22 w Inowrocławiu, ul. Toruńska 1 w Gdyni, Starowiejska 19.

Przedpłata wynosi w ekspedycji i agenturach 2,95 zł. miesięcznie, 8,85 zł. kwartalnie; przez pocztę w dom 3,34 zł. miesięcznie, 10,01 zł. kwartalnie. Pod opaską: w Polsce 6,95 zł., zagranicą 9,25 zł. miesięcznie. Redakcja i Administracja w Bydgoszczy, ulica Poznańska 12/14. Rękopisów niezamówionych nie zwraca się.

Telefony: Redakcja 3316, 3326, Administracja 3315 — Oddział w Bydgoszczy 1299.

Założyciel Jan Teska.

Telefony Przedstaw.: Toruń 1546, Grudziądz 1294, Gdynia 1460, Inowrocław 420.

Numer 231.

BYDGOSZCZ, niedziela dnia 6 października 1935 r.

Rok XXIX.

Obywatel doskonały.

Przeciętny obywatel polski jest naogół bardzo potulny. Mamy oczywiście na myśli obywatela narodowości polskiej. Potulnie płaci podatki — dopóki może, biedę znosi z anielską prawie cierpliwością, z rezygnacją przyjmuje eksperymety rządzących, choć widzi, że do niczego nie prowadzą. Przestał nawet stawiać uzasadnione pytania, bo wie, że od odpowiedzi nie otrzyma. Stara się nawet zrozumieć i wyrozumieć rzeczy, których sensu żadną miarą pojąć nie może.

Dawniej, w czasie „przeklętego“ partyjnictwa, jeszcze się niecierpliwił i żył, gdy mu obietnic nie dotrzymano. Obecnie i na to zdobyć się nie może. Wszak sanacja w okresach przedwyborczych 1929 i 1930 r. obiecywała wprost złote góry, kurę w garnku, kielbasy wbród najbiedniejszym (są jeszcze takie plakaty sanacyjne) i choć nic z tego nie dotrzymano, nie zmiotło jej z powierzchni powszechnie oburzenie. Mruczą ludzie po kątach i na tem koniec. Coprawda niesłychanie skromny udział żywołu polskiego w wyborach powinien dać rządzącym do myślenia, ale czy da? Mocno wątpimy. Wszak zapewniają nas, że „miarodajne czynniki“ są z wyborów zadowolone.

Trochę awantur, szpetne sentencje na kartkach wyborczych ze strony tych, którzy z pewnych względów musieli wziąć udział w wyborach — to niewielkie rzeczy, a poza tem pełna godności postawa ogółu, uchylającego się od aktu wyborczego, świadczy raczej dobrze o przeciętnym obywatelu. Rozumiemy, że to może boleć rozwydrzonych sanatorów, którzy tylko swoje ideały i bożyszcza na ołtarzu stawiają, a nie chcą zrozumieć, że przeciw inni Polacy przynajmniej prawa myślenia jeszcze nie mają obowiązku się wyrzec. Na ich nieszczęście myśli nie są karalne, bo nawet Bismarck twierdził, że „Gedanken sind zollfrei“. Oclić ich ani karać za nie nie można.

Cóż więc począć? Dziennikarze sanacyjni, którzy muszą „szaremu człowiekowi“ przedstawiać wszystko w Polsce jako doskonale i sławić genjusz rządzących, wpadli na dowcipny, choć nie nowy pomysł. Otóż tłumaczą długo i szeroko swoim i tak już mocno ogłupiałym czytelnikom (wiadomo kto i jakim sposobem im ich zdobywa), że **zwyczajny obywatel jest za głupi, aby zrozumieć intencje i posunięcia kierowników naszej nawy państwowej.**

To, co na ten temat wyczytaliśmy przed tygodniem w sanacyjnym „Dniu Pomorskim“, jest tak horendalnie naciągnięte i niemądre, że wypadaloby właściwie poprzestać jedynie na uronieniu kilku gorzkich lez nad poziomem inteligencji i obywatelskiego sumienia autora. Artykuł jego nosi soczysty tytuł „Nielojalność i głupota opozycji“ i cały utrzymany jest w tonie źle wychowanego młodzieńca, który starszym i doświadczeńszym od siebie morały prawi.

Besza wszystkich, którzy należą do opozycji, że nie poczuwają się zgola „do obowiązku lojalności państwowej“. Głosi, że „wszystkich obywateli państwa, bez względu na różnice ich „programów“ wewnętrznych obowiązywać musi nieustraszenie conajmniej w niczem posunięć i przedsięwzięciach rządowych w zakresie spraw międzynarodowych“. Bo laikowie się na tem nie znają, a to robota bardzo delikatna, gdyż ograniczać się muszą do domysłów itd. itd.

Pierwszy komunikat wojenny Abisyńczycy powiewają białymi chustkami i proszą Włochów o żywność...

Młodzieńczy zapał wojenny w Rzymie. Pierwsze „zwycięskie“ komunikaty z pola walki zostały powitane przez tych, co Prochu jeszcze nie wachali — radosnymi okrzykami: „Eviva!“ Rozwaga przyjdzie po niewczasie.

Rzym, 5. 10. (PAT.) Ministerstwo prasy i propagandy ogłosiło następujący komunikat: Dnia 3 bm. o godz. 5 rano dywizje armji włoskiej, czarnych koszul i wojsk tubylczych **przekroczyły granicę pomiędzy Barrachit a Meghee**. Po usunięciu posterunków przeciwnika, które nie były wcale wycofane, wbrew zawiadomieniu o tem Genewy, kolumny włoskie wkroczyły na trudny teren, zagłębiając się przeciętnie na odległość 20 km od granicy. **Opór wojsk abisyńskich nie doprowadził do starcia**. Ludność oczekiwiała na zbliżające się wojska włoskie, **powiewając białymi chustkami**.

Włosi idą niepowstrzymanie naprzód.

Addis Abeba, 4. 10. (PAT.) Wojska włoskie posuwają się w kierunku Aksum Adu i zajęły górę Ramat. W akcji brały udział tanki i samoloty.

Addis Abeba, 4. 10. (PAT.) Reuter donosi z Harraru, że dzisiaj rano w Oga-denie miały miejsce **gwałtowne walki, w których zginęło przeszło 2.000 Abisyńczyków**.

Rzym, 4. 10. (PAT.) Według informacji Havasa pierwszym zadaniem armji włoskiej było **osiągnięcie linii Aksum—Adua—Adigrat, równoległej do granicy**. Włosi posuwali się trzema kolumnami. W awangardzie szły **oddziały tubylczej kawalerji z Erytrei**. Następnie podążała piechota, wspierana przez lekkie tanki. Włosi już wczoraj zajęli wzgórze **Darotache, dominujące nad Aduą i Aksum**.

Drugą taką dziedziną jest wojsko. Na to zgoda i nikt niepowołany nie myśli wtrącać się do jego spraw, tem więcej, że wierzy iż armja jest w dobrych rękach. A jak się polskie społeczeństwo do armji odnosi — także opozycja, panowie pisarze sanacyjni — to pokazało z

Intendentura wojskowa przystąpiła niezwłocznie **do rozdania żywności ludności, która znajdowała się w niebywalej nędzy**.

Samoloty dokonały trzech lotów wywiadowczych poza Macalle i rzekę Toczazę. Inne eskadry lotnicze rzuciły **odczwy do ludności**. Dwie eskadry bombowe, które były gwałtownie ostrzeliwane ogniem karabinowym i artyleryjskim, **zbombardowały abisyńskie siły zbrojne**. Pod Aduą i Adigrat wojska **spędziły noc na zajętych pozycjach**. O świcie zaczęto posuwać się naprzód na całym froncie.

Londyn, 4. 10. (PAT.) Reuter donosi z Addis Abeby: Podczas gdy ras Seyouma stawia opór Włochom w Adui, ras Sajenu posuwa się ku północy na zachód od Adui **w kierunku Agordta na czele 12 tys. ludzi**. Jego straż przednie przeszły podobno granicę Erytrei i zajęły parę posterunków włoskich. **Pewna ilość żołnierzy tubylców z Erytrei i Somali przeszła na stronę Abisynji. Samolot został strącony pod Aduą**.

Paryż, 4. 10. (PAT.) „Le Temps“ zamieszcza wywiad z gen. Gabba, szefem sztabu generała de Bono. Gen. Gabba oświadczył, że w operacjach wojskowych w okolicy Aduy **brało udział przeszło 100.000 żołnierzy**. Trudności terenowe sprawiają, iż posuwanie się wojsk włoskich naprzód stało się **powolniejsze**. W

południe slychać było w Asmarze silną **kanonadę od strony Aduy i Adigrat**. Kolumny włoskie zmierzają do okrążenia Aduy i Adigrat.

Negus pokłada jeszcze nadzieję w Lidze Narodów.

Genewa, 4. 10. (PAT.) Sekretarz generalny Ligi Narodów otrzymał od cesarza Abisynji depezę, w której negus wskazując na wydarzenia, rozgrywające się pod Aduą, stwierdza, iż **Włochy uniemożliwiają pokojowe załatwienie sporu**. Mimo tej sytuacji, która jak twierdzi depeza, **zmusza wojska abisyńskie do obrony swego terytorjum**, rząd abisyński ponawia zapewnienia co do swej **chęci współpracy z radą w ramach paktu Ligi Narodów**.

Trudności terenowe.

Berlin, 4. 10. (PAT.) Mimo usilnego akcentowania swej neutralności wobec zatargu włosko-abisyńskiego, prasa niemiecka tak w tytułach swych doniesień jak i w komentarzach bez zastrzeżeń **podkreśla, iż Abisyńczycy stawiają wojskom włoskim zacięty opór**. „Boersen Ztg.“ wywodzi: Działania wojenne w pierwszym okresie **rozwijają się zgodnie z przewidywaniami**. Pochód Włochów w pierwszym etapie będzie szczególnie **szybki, zanim nie rozpoczną się trudności terenowe**.

Rzym, 4. 10. (PAT.) Od dnia 2 bm. w Erytrei i Somali włoskiej ogłoszono

(Ciąg dalszy na str. 2.)

Wzruszające pożegnanie.

Dwaj bracia, Etyjopowie, udający się na front, padli sobie w objęcia.

okazji ostatnich manewrów. Poprzednio już także.

Ale polityka zagraniczna to inna rzecz. Obywatel przeciętny **ma nie tylko prawo, ale i obowiązek nią się interesować**. Tem więcej, jeżeli widzi fakty, które go niepokoją. A wielu rzeczy nie ro-

zumie, bo nikt mu ich nie wyjaśnia. Pamiętamy przecie, jak Sejm daremnie się upominał o pobieżne choćby wyjaśnienie posunięć naszej polityki zagranicznej. I nadal po starym kraj nie wie, co się w naszej polityce zagranicznej dzieje. Wszak o wielu sprawach do-

wiadujemy się drogą okólną przez gazety i agencje zagraniczne. Świeżo np. dowiedzieliśmy się z litewskiej agencji „Etta“ o rozmowie ministra Becka z litewskim ministrem spraw zagranicznych, a nasze MSZ nic do tego doniesienia nie dodało.

A może panowie z gazet sanacyjnych więcej wiedzą? Nic podobnego. Oni o zamiarach rządu dowiadują się przeważnie z prasy — opozycyjnej, o ile nie dostaną czasem jakiegoś gotowego orędzia, aby w nie wierzyli.

I w tych warunkach zarzucać opozycji **zbroczenie umysłowe**, to już graniczy z czemś, czego bliżej nazwać nie chcemy. Wprawdzie zarzuty odnoszą się głównie do endeków i socjalistów, choć często o całej opozycji jest mowa, a my przecież również do obozu rządowego nie należymy, więc poczuwamy się do obowiązku odeprzeć haniebny i niczem nieuzasadniony atak.

Czy dawanie wyrazu niepokojowi z pewnych posunięć naszych kierowników polityki zagranicznej jest aktem nielejalności względem państwa? Takie twierdzenie jest **aktem nielejalności względem zdrowego rozsądku**. Conajwyżej może być mowa o nielejalności względem ministra, który polityką zagraniczną kieruje. Boć państwo nie jest jego własnością i nie on sam będzie odpowiadał za skutki swojej polityki. Gdy okaże się szczęśliwą, będzie zbierał laury i naród mu będzie wdzięczny, a gdy okaże się złą, wtedy cały naród będzie za nią odpowiadał.

Ten właśnie moment upoważnia przeciętnego obywatela do myślenia i oceny każdego kroku p. ministra. A niektóre posunięcia obecnego ministra spraw zagranicznych **wywołują niepokój** właśnie najleszych obywateli we wszystkich obozach, nie wyłączając zdolnych do samodzielnego myślenia sanatorów. Właśnie dlatego, że skazani są na domysły i nie dowiadują się o przyczynach tego lub owego posunięcia, choćby w grubszych zarysach.

We wszystkich krajach, gdzie obywatel jeszcze coś znaczy, ministrowie tłumaczą w ten czy inny sposób pobudki swego działania. U nas inaczej. Obserwujemy skutki, a przyczyn nie znamy. Wszystko dzieje się w tajemnicy, choć nie wszystko jej wymaga. Zawsze się nas jeszcze uważa za „naród idiotów“, a przeciw jużemy się nieco nauczyli. Mało pojętni tkwią na kursach w Berezie.

Gdybyśmy się nie troszczyli o nasz stosunek do innych państw, natenczas godni byłibyśmy tego miana. Inna rzecz, że niedyskretne pytania w tej dziedzinie mogą być kłopotliwe i nie zawsze dać można na nie odpowiedź wyczerpującą. Doskonałe to rozumiemy, ale pamiętamy też, że taką tegi pomajowy minister spraw zagranicznych jak p. August Zaleski wcale się od wyjaśnień nie uchylał.

Obecnie jest inny kurs i wszystko zmierza do tego, żeby obywatela wychować tak, iżby się stał **obywatelem doskonałym** w tem zrozumieniu, że przedewszystkiem o nic nie pyta i na nic nie sarka. „Już oni tam w górze za mnie myślą, a ja mogę spać spokojnie“ — to ma być naczelną dewizą obywatela. Czy tak? Jeżeli tak, to cały naród musi zamienić się w **kupę baranów**, na których czele maszerować będą dziennikarze i działacze sanacyjni, a swoim bekiem ton nadawać będą stadu.

Prasie sanacyjnej dajemy na koniec dobrą radę: Nie uważajcie wszystkich ludzi za głupców. Chcacie siebie do nich zaliczyć? Dobrze. Lecz co powiedzą wasi nie tak znów liczni i przeważnie z musu was abonujący czytelnicy, czy się nie obrażą, że z nich także głupców zrobić chcecie? Skutek będzie taki, że zamiast obywateli wydoskonalonych w posłuchu i bezmyślności, będziecie mieli rebeljantów. Bo nikt na stałe za głupca uważać się nie pozwoli, a według was dopiero skończony idiotą jest obywatelem doskonałym.

Wybuch gazu w kopalni

Essen, 5. 10. (PAT.) Dzisiaj rano w kopalni „Mont Cenis“ nastąpił **wybuch gazów**. 4 górników zginęło na miejscu, a trzech odniosło lekkie obrażenia. O 2 górnikach brak jest jakiegokolwiek wiadomości.

Pierwszy komunikat wojenny.

(Ciąg dalszy)

stan wojenny. Liczba wojsk włoskich w Somali wynosi podobno 3 dywizje.

Avigrat i Adua zdobyte.

Paryż, 4. 10. (PAT.) Wczorajem nadeszła do Paryża z Rzymu niesprawdzona wiadomość o **zajęciu Adui przez wojska włoskie**. Z tych samych źródeł otrzymano również potwierdzenie pogłoszek o **wkroczeniu wojsk włoskich do Adigratu**.

Rzym, 4. 10. (PAT.) Dzienniki w sposób **jak najbardziej kategoriyczny zaprzeczają** wiadomościom, według których **włoskie samoloty zbombardowały** miały szpital i placówki Czerwonego Krzyża.

Wielka bitwa pod Maiborca.

Paryż, 4. 10. (PAT.) „Paris Soir“ do-

nosi z Addis Abeby, że **Abisyńczycy wydalili** bitwę wojskom włoskim w okolicach Maiborca. Ras Sejum czuje się **zmuszony do ewakuowania pozycji** na skutek ataków lotniczych. Ma on nadzieję, że cofnie się ze stosunkowo niewielkimi stratami. Zawiadomił on Addis Abebę, że **Adua nie będzie mogła długo się utrzymać wobec bombardowania z samolotów i dział ciężkich**. Abisyńczycy wycofują się szybko na Agame. **Po obu stronach straty są bardzo znaczne**.

Londyn, 4. 10. (PAT.) Reuter donosi z Rzymu, że **Włosi wkroczyli do Adigratu** a upadek Adui oczekiwany jest lada chwila.

Jak Liga Narodów ma zamiar doprowadzić Włochów do posłuszeństwa?

Londyn, 5. 10. (PAT.) W dobrze poinformowanych kołach politycznych oczekują, że **zbierająca się jutro rano Rada Ligi Narodów nie poweźmie od razu decyzji, uznającej Włochy za agresora** (napastnika). Spodziewane jest raczej, że Rada Ligi Narodów wezwie obie strony najpierw do zaprzestania walki i zażąda od Włoch natychmiastowego **cofnięcia wojsk włoskich z terytorjum abisyńskiego na określoną linię w pewnej ustalanej odległości** naprzykład 30 km. **wgłąb od granicy włosko-abisyńskiej**. W ten sposób, biorąc pod uwagę dokonane już przez wojska abisyńskie cofnięcia się **wgłąb Abisynji o 30 km. powstałaby strefa neutralna** **wzdłuż granicy głębokości 60 km.**

Żądanie Rady Ligi Narodów posiadałoby **charakter ultimatum, określonego co do czasu na 48 lub 72 godzin**. Gdyby ultimatum zostało przez Włochy odrzucone, **co do czego oczywiście niema najmniejszej wątpliwości, to wówczas do-**

piero na następnym posiedzeniu Rady Ligi Narodów, któreby zwołano na wtorek lub środę przyszłego tygodnia miałyby się **stwierdzić ponad wszelką wątpliwość, że Włochy są napastnikiem, wobec tego przystąpić do określenia sankcyj w myśl art. 16-go paktu Ligi Narodów.**

Akcja Ligi Narodów oparłaby się w razie wystąpienia ultimatum o art. 11 paktu Ligi, który przewiduje, że w wypadku wojny lub w groźbie wojny **Liga Narodów może podjąć każdą akcję, jaką uważa za wskazaną i skuteczną dla obrony pokoju.**

Ponadto procedura tego rodzaju byłaby w duchu konwencji o środkach prewencyjnych przeciwko wojnie, która to konwencja dyskutowana była w Lidze Narodów parokrotnie w ciągu ubiegłych lat i mimo presji wielkich mocarstw **nie została jeszcze przez Ligę Narodów uchwalona ze względu na sprzeciw szeregu państw.**

Cieężkie dni Laval.

Francja wije się między Anglią i Włochami.

Paryż, 5. 10. (PAT.) Wczorajsze posiedzenie rady ministrów wywołało olbrzymie zainteresowanie w całym społeczeństwie francuskim. Obrady rozpoczęły się o godzinie 3-ciej po poł. i trwały do godz. 6,15. Premier Laval, który przed posiedzeniem odbył dłuższą konferencję z ambasadorem włoskim **Cerrutim** wygłosił przeszło dwugodzinny referat o sytuacji międzynarodowej ze szczególnem uwzględnieniem wypadków w Afryce Wschodniej oraz taktyki, **jaką rząd francuski zamierza zastosować na gruncie genewskim**. Premier Laval przedstawił również projekt odpowiedzi na ostatni kwestjonariusz rządu Wielkiej Brytanji. Wszystkie wnioski premiera zostały przyjęte **jednogłośnie**.

Według informacji zebranych w kołach politycznych, wnioski te idą po myśli depezy, jaką **Havas** podał wczoraj

z Genewy o godz. 1-tej. Depesza ta ma brzmienie następujące: „Genewa. Minister Laval zapoznał ministra Edena z projektem odpowiedzi rządu francuskiego na ostatni kwestjonariusz angielski. Rząd francuski wyraził **zgodę na bezpośrednią współpracę francusko-angielską na morzu Śródziemnym w specjalnych okolicznościach**. Rząd francuski pozostanie wierny swoim zobowiązaniom, które nakazują poszanowanie wszystkich artykułów paktu wraz z alinea 3 art. 16. Jednakże rząd francuski wyraża życzenie, **by powyższa współpraca nie ograniczała się wyłącznie do morza Śródziemnego i by w dalszym ciągu kontynuowane było porozumienie i rozmowy celem przeciwdziałania niebezpieczeństwu, jakie powstać może w którymkolwiek bądź punkcie Europy.**“

Niemcy przyjdą z pomocą Włochom w razie zastosowania sankcyj.

Paryż, 5. 10. (PAT.) Rzymski korespondent „Le Temps“ donosi, że w czasie rozmowy Mussoliniego z ambasadorem niemieckim von Hasselem **omawiano stanowisko, jakie zajmą Niemcy w konflikcie włosko-abisyńskim**. Według pogłoszek, kursujących w sferach dyplomatycznych, ambasador von Hassel zapewnił miał Mussoliniego, iż **Rzesza zachowa swe dotychczasowe stanowisko, t. zn. czujnej neutralności**.

Poza tem von Hassel oświadczył miał, iż **w razie zastosowania sankcji ekonomicznych w stosunku do Włoch na podstawie uchwały Ligi Narodów, Rzesza Niemiecka przyjdzie z pomocą rządowi włoskiemu**.

(s) Sytuacja Włoch nie wygląda źle. Anglija jest przeciw, Francja za wszelką cenę nie chce i nie może dopuścić do za-

targu anglo-włoskiego, a Niemcy czekają na upieczenie swej pieczeni z Włochami lub przeciw Włochom zależnie jak im będzie wygodniej. W tych warunkach sankcje Ligi, jeśli nawet zostaną uchwalone, będą wyglądały na czysto papierowe uchwały.

Jak Mussolini zapatruje się na sytuację.

Londyn, 5. 10. (PAT.) Wnioski, jakie w toku wczorajszej rozmowy z sir Samuelem Hoare poczynił z polecenia Mussoliniego ambasador Grandi, **sprwadają się do następujących, zasadniczych postulatów**: 1) Sytuacja strategiczna w Erytrei wymagała **w celach samoobrony (?) wystawienia wojsk włoskich**, 2) fakt podjęcia ofensywy **nie powinien przeszkodzić prowadzeniu przez głównie zainteresowane trzy mocarstwa**

Meteorolodzy zapowiadają srogą zimą

Deszczowe lato, jakie mieliśmy w bieżącym roku, pociągnie za sobą — zdaniem fachowców — **wczesne nastanie silnych mrozów**, które trwać będą bardzo długo. Przewidzieliśmy bowiem, że o to już teraz, wiedząc bowiem dobrze, że **najbardziej srogą zimą lato jest znieść, gdy posiada się odpowiednio nie fundusze na opędzenie wydatków i potrzeb rodziny**. Doskonała sposobność zdobycia pieniędzy daje rozpoczynająca się 18 października br. 34-ta Loteria Państwowa, zapewniająca uczestnikom wiele wielkich wygranych z milionem na czele, a poza tem stałe wygrane dzienne, które będą wylosowywane w każdym dniu ciągnięcia, i to w klasach od pierwszej do trzeciej po 25.000 złotych, zaś w 4-ej klasie po 30.000 zł.

Nie należy zatem zwlekać z kupnem losu 1-ej klasy w największej i najszczęśliwszej kolekturze kraju „Nadzieja“ Lwów, ul. Legionów 11, gdzie stałe padają wielkie wygrane. Popyt na losy „Nadziei“ jest wielki, bo, jak wszyscy wiedzą — „Nadzieja“ nigdy nie zawodzi!

dalszych rokowań, **aby udaremnić rozszerzenie się konfliktu poza Afrykę**, 3) Mussolini gotów jest uczynić **wszystko, co jest w jego mocy, aby konflikt zlokalizować**. W tym celu Mussolini proponuje podjęcie przez Francję, Włochy i W. Brytanię **rozmów celem równoczesnego przeprowadzenia demobilizacji (1) na morzu Śródziemnym**, 4) Mussolini nie ma zamiaru porzucić (?) rady Ligi Narodów, chyba że **posunięcia członków rady Ligi skierowane przeciwko żywotnym interesom Włoch, zmuszą go do tego**, 5) Mussolini uważa za **pożądane, aby Wielka Brytania, Francja i Włochy podjęły ponownie rokowania celem uwzględnienia słusznych interesów włoskich w Abisynji, przy równoczesnym zagwarantowaniu również interesów innych mocarstw na tem terytorjum**.

Ambasador Ribbentrop w Krakowie

Kraków, 5. 10. Na zaproszenie hr. Alfreda Potockiego, ordynata Łańcuckiego, przybył wczorajem do Łańcuta **ambasador Ribbentrop**. W drodze do Łańcuta p. Ribbentrop zatrzymał się w Krakowie, odbywając podróż z Berlina do Krakowa **trójmotorowym samolotem „Lufthansy“**.

P. Ribbentrop zatrzymał się w Krakowie jako **gość ambasadora R. P. w Berlinie p. Lipskiego**, który oczekiwał przybycia dostojnika niemieckiego na lotnisku w Czyżynach.

W czasie pobytu w Krakowie, ambasador von Ribbentrop **zwiedził zamek królewski, katedrę, kryptę św. Leonarda, Muzeum Narodowe oraz kościół Mariacki**.

Gość niemiecki uczestniczył w obiedzie wydanym przez hr. Potockich w pałacu „Pod Baranami“. O godz. 7 p. Ribbentrop opuścił Kraków, udając się w dalszą podróż do Łańcuta.

Przyjazd Ribbentropa przypomina żywo niedawne odwiedziny Goeringa i **stanowi pierwszorzędną sensację polityczną**. Prasa zagraniczna twierdzi, że oznacza on dalsze zacieśnienie stosunków polsko-niemieckich.

B. zbrodniarz wraca do przestępczości.

Podpalili 7 stogów zboża i ukrywa się przed pościgiem.

Świecie. W ślad za naszą wiadomością o spaleniu się w Gawroncu i Polednie **śledniu stogów zboża** (przyczem szkody wynoszą około 30.000 zł) podajemy jeszcze kilka szczegółów.

Pożar ten powstał nocą, kiedy mieszkańcy wspomnianych majątności spalili i został spowodowany **zbrodniczą ręką**. Stogi zapalili się w krótkich odstępach czasu. Podejrzany o dokonanie tych strasznych czynów jest niejaki **Jan Manikowski z Przysierska**, który przed aresztowaniem zbiegł i ukrywa się przed pościgiem. Wymieniony, odsiedziawszy karę 17 i pół lat ciężkiego więzienia za rozmaite zbrodnie, wrócił w marcu b. roku do domu i obecnie **znowu wraca do życia przestępczego**.

Za ukrywającym się osobnikiem wdrożono pościg. Sprawa zbrodniczego podpalenia stogów wywołała zrozumiałe wrażenie wśród ludności tej okolicy. Komenda policji w Toruniu ofiarowała 100 zł za pomoc w ujęciu Manikowskiego.

Grecja się burzy.

Ateny, 5. 10. (PAT.) Doszło do poważnych starć między **studentami republikańskimi a rojalistami**. Dokonano licznych aresztowań. Urzędowo dementują pogłoskę o **częściowej mobilizacji**.

List z Paryża.

Frontem na Wschód.

(Od własnego korespondenta „Dziennika Bydgoskiego“).

Paryż, we wrześniu.
Jeden z największych dzienników paryskich „Le Journal”, oceniając wytworzoną w Europie sytuację, zwrócił uwagę na istną grę paradoksów, którą zaczęto w Genewie.

„Rozumiemy — pisał „Le Journal” — troski Anglii o utrzymanie nienaruszalności Paktu Ligi. Rozumiemy niechęć do wojny, którą projektuje Mussolini. Lecz należy zwrócić uwagę na różnice między wojną kolonialną a europejską. W czasie, kiedy zaostrza się konflikt między Włochami a Ligą z powodu Abisynji — Niemcy przygotowują się do podjęcia wielkiej kampanji wschodniej. Godzina, która bije — jest poważna. Wiemy, że istnieje Addis Abeba w Afryce. Ale istnieje także Kłajpeda — w Europie“.

Zdania te charakteryzują dobrze zarówno zbyt teoretyczne ustosunkowanie się Ligi do zagadnienia sankcyj jak i coraz to bardziej przejrzystą grę Niemiec. Rozbicie frontu Stresy stanowi doskonałą okazję do prób realizacji wielkiego planu Rosenberga. Atak na Gdańsk, podjęty w lipcu 1935 roku nie udał się.

Nowy szef sztabu amerykańskiego.

Prezydent Roosevelt mianował generała Malin Craiga szefem sztabu generalnego armii Stanów Zjednoczonych.

Z najrozmaitszych przyczyn kontynuowanie walki na tym odcinku byłoby obecnie niewskazane. Skoro nie można było zdobyć ujścia Wisły — należy się starać o zdobycie ujścia Niemna.

Wielką ofensywę na Kłajpedę zapowiedział w dniu 15 września 1935 na kongresie w Norymberdze kanclerz Hitler. Argumenty, które wysunięto, zasługują na uwagę — znowu jako wymowa paradoksów. Wódz Trzeciej Rzeszy zarzucił Litwie prześladowanie mniejszości niemieckich, na które „wielki naród nie może patrzeć spokojnie“. Domagał się całkowitego uprawnienia ludności Kłajpedy. Groził, że nieuwzględnienie żądań niemieckich może spowodować taki obrót wypadków, „których wszyscy będą żałowali“.

Otóż: akcja w kierunku poprawy bytu mniejszości niemieckich poza granicami Rzeszy byłaby zrozumiała, gdyby jednocześnie Niemcy zastosowali również liberalniejsze zasady, aniżeli dotychczas względem mniejszości narodowych w swym własnym państwie. Tymczasem w tym samym dniu, 15 września 1935, w którym kanclerz Hitler domagał się całkowitego równouprawnienia ludności niemieckiej w innych krajach — powzięto w Norymberdze uchwałę, która pozbawia pełnych praw obywateli innej narodowości, aniżeli niemiecka. Nie chodzi tu bynajmniej o „rassenprinzip“. Dokładne przestudjowanie przyjętej przez Reichstag w Norymberdze ustawy pozwala stwierdzić, że ostrze jej godzi nie tylko w żydów — ale w mniejszości narodowe na terenie Niemiec. Zresztą nie trzeba było nawet tej uchwały nazistowskiego parlamentu, aby dojść do przekonania, że los chociażby naszych rodaków w Trzeciej Rzeszy jest naprawdę pożałowania godzien. Żadne deklaracje o „doskonałych stosunkach“ między dwoma narodami nie mogą przesłonić faktu, że polskiej mniejszości na Warmii, na Mazurach i na Śląsku Opolskim, dzieje się krzywda i to wielka krzywda.

Ale kampanja za „wyzwoleniem“ Kłajpedy nie ogranicza się jedynie do obrony praw niemieckich na tym obszarze. Prasa nazistowska idzie dalej. „Berliner Tageblatt“ w artykułach, poświę-

Jak NANCY CARROLL

pleęgnuje swą cerę!

„Stale używam Mydła Toaletowego Lux. Czyni ono moją cerę gładką i delikatną“

Spróbujcie jeszcze dziś Mydła Toaletowego Lux, a przekonacie się o jego niezwykłych własnościach.

18505

UŻYWANE PRZEZ 9 NA 10 GWIAZD FILMOWYCH

conych tej kwestji zarzucił Litwie, że dopuściła się „złamania statutu kłajpedzkiego“ a państwa zachodnie, gwarantujące ten statut, przypatrują się bezczynnie od dwunastu lat „pomiataniu prawa międzynarodowego“. Niemcy w obronie prawa międzynarodowego! Niemcy w obronie Statutu Kłajpedy! Trudno o większą ironję — ale zarazem trudno o dowolniejsze naginanie istniejących umów międzynarodowych do swoich celów.

Jak bowiem przedstawia się sprawa Kłajpedy w traktatach, przyjętych, podpisanych i ratyfikowanych przez Niemcy? Otwórzmy książkę, zatytułowaną „Traktat Wersalski“ na artykule 99, który dotyczy małego kraiku przy ujściu Niemna. I czytamy:

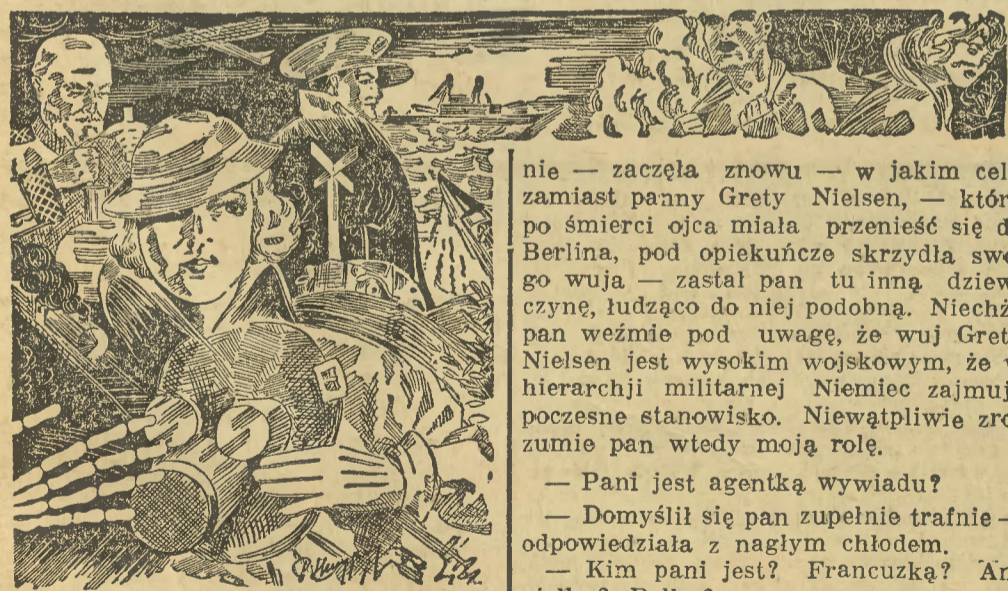
„Niemcy zrzekają się na rzecz Głównych Mocarstw Sprzymierzonych i Stowarzyszonych, wszystkich praw i roszczeń do obszarów, położonych między morzem Bałtyckim, granicą północno-

wschodnią Prus Wschodnich, określoną w artykule 28 części drugiej (granice Niemiec) niniejszego Traktatu oraz dawną granicą między Niemcami i Rosją“.

Interpretacja tego artykułu nie może nasuwać żadnych wątpliwości: Niemcy wyraźnie i bez jakichkolwiek pretensyj zrzekli się obszaru Kłajpedy na rzecz Głównych Mocarstw. Aby nie było żadnych wątpliwości co do przyszłych losów tego kraju, zamieszczono jeszcze ustęp 2 art. 99, który brzmi:

„Niemcy zobowiązują się uznać postanowienia, jakie główne Mocarstwa Sprzymierzone i Stowarzyszone powzięły w sprawie tych obszarów, a w szczególności co się dotyczy przynależności państwowej mieszkańców“.

Co wynika z litery Traktatów? Odpowiedź prosta: to, że Niemcy nie mają najmniejszego prawa motywować swojej interwencji w Kłajpedzie faktem, że Litwa nie dotzymała Statutu Kłajpedz-

Podobnie Powieść. MAREK ROMAŃSKI

114)

(Ciąg dalszy).

— Od początku chciałam, byśmy spokojnie pomówili. Rozumiem dobrze pana zdenerwowanie, wiem też, że to, co zastał pan w Berlinie, przeszło miarę pańskiej wyobraźni. Żąda pan wyjaśnień? Mój Boże! W sprawie tej wchodzi w grę znacznie wyższe interesy ponad interes jednostek. Ponad interes pana, ponad interes mój i ponad interes pana narzeczonej. Mówię chyba dość wyraźnie.

Przerwała na chwilę, on zaś w milczeniu skinął głową.

— Zadawał i zadaje pan sobie pyta-

nie — zaczęła znowu — w jakim celu zamiast panny Grety Nielsen, — która po śmierci ojca miała przenieść się do Berlina, pod opiekuńcze skrzydła swego wuja — zastał pan tu inną dziewczynę, ładną do niej podobną. Niechże pan weźmie pod uwagę, że wuj Grety Nielsen jest wysokim wojskowym, że w hierarchji militarnej Niemiec zajmuje poczesne stanowisko. Niewątpliwie zrozumie pan wtedy moją rolę.

— Pani jest agentką wywiadu?
— Domyślił się pan zupełnie trafnie — odpowiedziała z nagłym chłodem.
— Kim pani jest? Francuzką? Angielką? Polką?...

Ruszyła ramionami.
— A cóż to pana obchodzi, jaka jest moja narodowość? To już należy do tajemnic, które nie są moją własnością. Zdradzając moją narodowość, zdradziłabym dla jakiego wywiadu pracując. Jest pan synem neutralnego narodu i jest panu z pewnością obojętne, jakie państwo uprawia akcję wywiadowczą w Niemczech i w jakiej mierze Niemcy oddają piękny nadobny. Uczuciowo nie jest pan z pewnością zaangażowany w tej sprawie.

— Ach, naturalnie — sięgnął po papierosnicę. — Pytając o to miałem co innego na myśli.

— Wiem — skinęła głową. — Chciał się pan dowiedzieć, gdzie przebywa Greta Nielsen...

— Tak. To właśnie muszę wiedzieć.

— I tego właśnie nie będzie pan wiedział. Łatwo się domyślić, że musiały istnieć bardzo ważne przyczyny, które skłoniły pewne czynniki do mistyfikacji na tak olbrzymią skalę. Zamiast ukochanej pana — do Berlina przybyłam ja i odgrywam tutaj jej rolę z dużym powodzeniem. Panna Nielsen została internowana i absolutnie nie jej nie grozi tak długo, jak długo będzie pan milczał. Może życie moje nie przedstawiać w pańskich oczach żadnej wartości, ale chciałby pan — przypuszczam — ujrzeć w przyszłości drogą sobie dziewczynę i z pewnością usłyszeć od niej inne słowa, niż te, które ja panu mówiłam w nadziei, że uda się odegranie komedji.

Wstał, podszedł do popielniczki i rozgniół w palcach niedopałek papierosa.

— Gdybym mógł pani wierzyć...

— Ja rozumiem. Żądam od pana milczelna, dając panu wzamian zato głośne obietnice i posługując się groźbami, które może pan uważać za pustą fanfaronadę. Odkryłam przed panem karty w większej może mierze, niż było mi wolno. Wie pan dlaczego? Dlatego, że za szpiegostwo jest w Niemczech bezapelacyjna kara śmierci. Gdy nadszedł pański list, zrozumiałam grozę niebezpieczeństwa i porozumiałam się z moimi przełożonymi. Mówię panu w ich imieniu. Życie za życie. To moja jedyna droga ratunku.

Kłamała. Nie porozumiewała się z nikim. Mandel nie wiedział nic o Svernie Ahlbergu i o jego niespodziewanej roli w tej sprawie. Ale Greta wiedziała, że inżynier będzie się musiał liczyć z jej słowami i że uwierzy w powagę sytuacji.

Gdy Szwed milczał, jakby walcząc z sobą, jąła mówić dalej.

— Niech mnie pan nie uważa za bohaterkę szpiegowskiego filmu. Zimną, nieustraszoną, przewyższającą mężczyzn hartem ducha. Nie! Ja taką nie jestem. Jestem tak samo słabą kobietą, jak każda z nas. Boję się i lękam. Uginam się pod ciężarem zadania, jakie na siebie wzięłam. Chcę żyć. Chcę jak najszybciej rozpocząć inne życie i wszystkie chwile spędzone w Berlinie wspominać jak koszmarne sen. Niech pan ma i to na względzie. I proszę, niech mi pan nie mówi, że obowiązek uczelnego człowieka każe panu pójść i wyjawić wszystko generałowi von Strelitz. Zgubi pan mnie i przekonana się pan po niewczasie, że zgubił pan jeszcze kogoś innego.

— A gdybym podjął się milczeć?

— Milczeć? Nie! To mało — wzrok ich spotkał się znowu. — Pan musi zapomnieć, że był pan tu kiedykolwiek, że zna pan jakiegos generała von Strelitz. Musi pan zapomnieć o tej całej rozmowie.

— Jaką będzie mieć pani gwarancję, że będę milczał?

— Zdaje mi się, że dobrze pana oceniam. Gdybym nawet nie brała pod uwagę, że obawa o niebezpieczeństwo Grety Nielsen zesznuje panu usta — wystarczy mi najzupełniej słowo dżentelmana.

— Dziękuję pani — pochylił głowę. — I nie będzie się mnie pani wtedy obawiała?

— Uwierzę pańskiemu słowu.

(Ciąg dalszy nastąpi).

kiego. Zajęcie Kłajpedy w 1923 roku i wszystkie zmiany, które później nastąpiły, mogą być powodem zatargu czy nawet konfliktu między Państwami Sprzymierzonymi a Litwą. Ale w żadnym razie nie mogą stanowić prawnego powodu do wystąpienia Berlina przeciw Kownu.

Takie jest stanowisko prawne Litwy wobec ostatniej kampanji niemieckiej na obszarze Kłajpedy. Oczywiście nie ma się co lękać, ażeby wpłynęło ono hamująco na zmianę taktyki Berlina. Przeciwnie, należy się obawiać, że Niemcy pójdą za przykładem Włoch i nie będą sobie robili najmniejszych skrępowań z litery Traktatu. Litwie grozi ogromne niebezpieczeństwo, z którego zdają sobie dobrze sprawę na Zachodzie.

Dzisiaj — pisze „Journal des Debats” — jest sprawą zasadniczą dla pokoju w tej części Europy — polityka Litwy.

Tak jest w istocie. Ale na czyją pomoc może liczyć Kowno w razie ataku niemieckiego? Moskwa? Nie posiada granic wspólnych z Litwą, poza tem protektorat sowiecki byłby niemiejszym niebezpieczeństwem, jak aneksja niemiecka. Jedność trzech wielkich mocarstw Sprzymierzonych i Stowarzyszonych, to jest Anglii, Francji i Włoch rozbiła się z powodu sprawy abisyńskiej. ytuacja, wytworzona na Zachodzie — jest niedobra i pogarsza się z każdym dniem. Historia się powtarza: Litwa znajduje się w zupełnie identycznym położeniu jak w początkach 15 wieku, kiedy groził jej Zakon Krzyżacki i Moskwa. Wówczas znaleziono ratunek przez Unję z Polską. Dzisiaj byłoby to także jedynym, logicznym wyjściem z bardzo ciężkiej sytuacji. Czy w Kownie nie zdają sobie z tego sprawy?

Można wątpić. Szykany mniejszości polskiej na Litwie nie ustępują w niczem traktowaniu tejże mniejszości w Niemczech. Stosunki polityczne są wprost barbarzyńskie. Na torze kolejowym między Wilnem a Kownem rośnie bujna trawa. Granica jest zamknięta. Stosunki dyplomatyczne zerwane. Wszelkie starania o podjęcie ich — spotykały się z odmową Litwy.

Parcie Trzeciej Rzeszy w kierunku północnego Bałtyku nie jest dla Polski obojętne, ale trudno, aby jakkolwiek rząd Rzeczypospolitej oświadczał się z gotowością bronięcia państwa, które znajduje się z Polską w stanie właściwie wojennym. Ostatnio na terenie genewskim doszło do spotkania ministra Becka z ministrem spraw zagranicznych Litwy Lozorajtisem. Do tej rozmowy przywiązywano wielkie nadzieje na Zachodzie Europy. Okazały się one zawodne — czego należy szczerze żałować. Wszystkie korzyści ze sporu między Polską a Litwą — wyciągnie ten trzeci. A to będzie dla Kowna wyjście najgorsze.

Dr. Tadeusz Klepiński.

Nowiny amerykańskie.

Sejm Związku Narodowego Polskiego w Baltimore

postanowił utworzyć centralę wszystkich organizacji polskich w Ameryce

Zgon zasłużonego kapłana-misjonarza śp. ks. Zubowicza w Chicago.

Pięćset dwudziestu delegatów Związku Narodowego Polskiego zjechało do 900-tysięcznego miasta Baltimore na sejmik związkowy, który odbywa się co cztery lata w innej miejscowości. Na sejmie tegorocznym reprezentowane były prawie wszystkie organizacje polskie za oceanem — z wyjątkiem socjalistycznych. Przy stole prasowym zasiadło 40 dziennikarzy polskich.

Imponujący pochód ulicami miasta Baltimore poprzedziło nabożeństwo, które celebrował ksiądz biskup Mc Namara, który specjalnie w tym celu przybył z Waszyngtonu. Podniósł kazanie, które utkwiło wszystkim głęboko w pamięci, wygłosił ks. prałat Stanisław Wachowiak. Kaznodzieja słusznie powiedział, że wielki jest dorobek ludu polskiego na wychodźstwie, ale ten dorobek pójdzie na marne, jeśli związkowcy nie pozostawią młodzieży odpowiednio wychowanej i

na gubernatora Szymczaka jako jeden z najlepszych przykładów naszej propagandy na rzecz Polski, mianowicie, że człowiek narodu polskiego może wybić się na tak wybitne stanowisko w świecie finansowym Ameryki.

Przedstawiciel „Baltimore Chamber of Commerce” Edward zaprosił posłów sejmowych do zwiedzenia historycznego miasta Baltimore, w którym Kazimierz Pułaski ufundował swym kosztem legjon do walki o niepodległość Ameryki.

W końcu cenzor Świetlik wezwał do głosu przeciwników politycznych ubiegających się o urzędy w Z. N. P., mianowicie adwokata Rozmiarka z Detroit. Rozmiarek podkreślił jako wytyczną pracy związkowej konieczność utrzymania na wychodźstwie, a szczególnie wśród młodych pokoleń języka, tradycji i kultury ojców, wychodząc z założenia że gdy nie będzie języka polskiego w Ame-

ALFA Cukry, czekolada, kakao
z najprzedniejszych surowców.

Reprez. W. Dankin, Bydgoszcz, Chodkiewicza nr. 14
Tel. 1581. (15565)

dotatecznie uświadomionej do przejęcia wszystkiego po swoich ojcach.

Śródmieście miasta Baltimore przystroilo się we flagi amerykańskie i polskie na powitanie posłów i posłanek, przybyłych na sejmik. W najpiękniejszej sali hotelu „Lord Baltimore” odbył się bankiet, podczas którego przemawiali: republikański kandydat na prezydenta Stanów Zjednoczonych — gubernator Nice, prezydent miasta Jackson i poprzedni prezydent — Browning, kawaler orderu „Polonia Restituta”.

Atrakcją wieczoru stanowiło przemówienie gubernatora banku państwowego Szymczaka z Waszyngtonu, który w swym przemówieniu, wygłoszonym po angielsku wezwał wychodźtwa, iż nie wolno mu usnąć na laurach, ale przeciwnie powinno razem i zgodnie pracować nad swym podniesieniem. W tym celu wezwał Związek Narodowy do współpracy w celu rozwinięcia propagandy na rzecz Polski w Waszyngtonie oraz wezwał do utworzenia centrali wszystkich organizacji polskich w Ameryce. W końcu jako prezes ogólno-amerykańskiego komitetu zaprosił wszystkich zebranych do Nowego Jorku na przyjazd okrętu „Piłsudski”.

Cenzor Związku Narodowego, adwokat z Milwaukee Świetlik, wskazał w podziękowaniu za piękne przemówienie

ryce, to wtedy nie będzie i społeczeństwa polskiego w Ameryce.

Kandydaci na płatne urzędy nie szczędzili prezentów dla posłów i posłanek. Wrażenie wywołało rozdanie na sali sejmowej posłów lasek przez dr. Czwalinśkiego, kandydata na lekarza naczel-

prózk!
KOWALSKINA
STOJUJE SIĘ PRZY UPODZYSZYCH
BOLACH GŁOWY

19782 FABR. CHEM.-FARM. „AP. KOWALSKI” WARSZAWA

nego. Inni rozdają ołówki, inni notesy, lusterka i inne drobiazgi, na których wydrukowane są nazwiska kandydatów... Po amerykańsku!

Z uwagi na to, iż posłowie za często zaglądali do baru, obok sali sejmowej, uchwalono zwrócić się do zarządu hotelu z wezwaniem, by bar podczas sesji był zamknięty.

W czasie obrad sejmowych nadeszły do Baltimore depesze o zgonie żony naj-sławniejszego piwowara polskiego w Ameryce, Schreibera (z Chojnickiego) i jednego z najstarszych kapłanów na wychodźstwie ś. p. księdza Antoniego Zubowicza, proboszcza parafji św. Trójcy, w Chicago. Nieboszczyk, liczący lat 75, urodził się w powiecie augustowskim, do Ameryki przybył w roku 1883 w zamiarze oddania się życiu zakonnemu. Należał do Zgromadzenia św. Krzyża w Notre Dame, Indiana.

Z księdzem Zubowiczem schodził do grobu typ kapłana polskiego dawniejszej daty, gorący patriota, człowiek wielkiego serca, którego nie łatwo się zapomina.

Nowe pismo polskie w Kanadzie.

Pierwsze polskie czasopismo powstało w kanadyjskiej prowincji Saskatchewan. Jest niem miesięcznik religijny p. t.: „Głos Kalwarji”. Wydawcą jest ks. dr. F. Pander z Candiac.

Hej, bracia Słowianie!

Jak wygląda braterska miłość Czechów w praktyce?

Antek Cholewa powiada:

Sie wi, że Warszawa jest końskim miastem. Wszędzie rozbijają się dryndy, niczem w dawnej matuzce Rosji. A samochodów coraz mniej. Tylko tyle, co na lekarstwo... Taka to jest nasza polityka motoryzacyjna. W czasie ostatniego ataku lotniczego zagazowali Warszawę dokumentnie, to jednak feterok od ogonów końskich buchał na twarz przechodniego, jak jasna cholera. I czy tak dalej mogło coś podobnego być jeszcze? Jak pragnę zdrowia, że nłjak nie i to na żaden mus.

Musowo było skończyć z temi dzieliworkami, z tą warszawską salata, bo tak przeżywa się

u mnie każdy dryndziarz stołeczny. A jakże. To też nasz przedziwny Magistrat bykiem się postawił i powiedział sobie, żeby wprowadzić liczniki dla dorożek, usunąć postoje dorożek z co główniejszych ulic, zwiększyć postoje dla taksówek i pilnować taksy, aby takie owakie syny za pół darmo nie wozily pasażera aby tylko na złość wyczyniać fachowcom komunikacyjnym t. j. szoferom i jeich interesom.

Byłoby zupełnie byczo i morowo, gdyby się tak stało, jak się o tem właśnie mówi. Bo też może Magistrat rozmyślił się jeszcze. Kto go tam wi. Chociaż to wszystko nie robi się dla

pięknych slipek samochodziarzy i dla wzmocnienia motoryzacji. Poprostemu żal Magistratu, wi asfaltowanych ulic, które konie derożarskie zupełnie na nie zajeżdżają. Płacze się więc łzami krokodylowymi nad wyrzucaną forsa. Nie było żadnej politycznej okazji, ale takie coś z Magistratem trzeba było zapić. Inne życie może się znacznie dla tych biedaków, fachowców komunikacyjnych, które za 24 godzinną pracę przywożą do domu złotówki lub półtora złociszona. Przy takiej fajnej okazji doczekania się lepszej szczęśliwości zebrałm się wszystkie nasze kolegi od Dworca Głównego i z Żorawiej na lepszą wstawę pod Messalke. W ten sam sposób urządziliśmy nie więcej, jak pogrzeb dryndziarzom i to jak się patrzy. Na takiej to konsultacji zalelim się, że rany Julek. Gdy już tak wszystkie były zagazowane, miałem wygłosić swą mowę polityczną na cześć nowego sejm i jego lepszych obyczajów, jak też i na cześć — zdaje się — odchodzącego p. Sławka, a jakże. Ale się te pijaczyny tak na perłowo zaleli, że poważnej mowy i słuchać nie chcieli. Zrobiliłm wienc też sobie w interesie wesoło przedstawienie, jak pragne zdrowia. Wesoło było i morowo.

Po 16-ej kolejce z maleńką przygrychą głos mi się zupełnie wyregulował i mogłem ciągnąć na całego. Zaczęłam się wyczyniać, niczem sam Ściwiarski, lub też skława nasza artystka Dorin. Wszystko zdoła pod melodje warszawskich szlagierów ostatnich. Takim onym Faustyniakom i Michalkiewiczom podjechałem tangem:

Tęskno mi,
Ach, za mandatem tęskno mi...

Za co dostajęm tak choleryczne brawa, że musiałem bisować. Moje kolegi nie lubiom zawodowych posłów. I ja też.

Wiadomo, że Matuszewszczak namawia rząd, aby obniżył komornego, cenę za gaz, elektryczność i kolej. Ale to się tylko tak buja i na-

biera ludzi w butle. Wienc też na ten przykład wyśpiewałem:

Bajka byłaś dla mnie ty,
Ale są to tylko czarowne sny...

Innym Dudzińszczakom, co się mandatu przez siłę dochrapali dałem bluesa:

Dziś tak mi jakoś dobrze jest,
Dziś mam humor i mam gest,
Dziś wyjątkowy humor mam, o djetach
[tylko myślę, bo co mi tam...]

A Felek zaiwanil mi od stolika:

Zebym ja miał cztery ręce,
Miałbym forsy jeszcze więcej...

Zachrypiałem też na cześć Negusa, którego nie lubi nłjak Mussolini:

Tak się zawzięłam na ciebie
I trzymać będę w swej mocy, (fox).

Uśmieli się chłopcy do samych łez i chcieli jeszcze o nagusie, którego broni Anglja na wodach Suezu:

Ja cieszę się i raj w duszy mam,
Ze Anglja tak strzeże swych bram,
I co z tego będzie,
Gdy rach-ciach będzie wszędzie...

Panienkom stołecznym, które się palą do lańcucha i do łatwej złotówki zachrypiałem walca angielskiego...

Odrobinę szczęścia w lańcuchu,
Odrobinę płynnej gotówki,
Wszystkie dostaną od starostwa po ucuu
Co lecą na złotówki...

Tak się wesoło rozbawiliłm, że nad ranem musiano nas wyrzucić z knajpy. Jak się znalazłem w swej chałupie i na kawalerskich werkach — nie wiem nłjak. A wszystko to pijaństwo było przez tych dryndziarzów, salaciarzy, których jako uczciwy szofer nie mogię ścierpieć. Jak to zresztą każdy inny fachowiec komunikacyjny.

Wojna włosko-abisyńska stała się rzeczywistością.

Może lepiej byłoby zatytułować uwagi niniejsze: **Nareszcie jest wojna!** Mimo całej niemoralności takiego westchnienia każdy chętnie przyzna, że czekaliśmy dość długo. Pierwsze transporty wojsk włoskich rozpoczęły się przecież przed 9 miesiącami.

Gdy spojrzemy wstecz musimy skonstatować przede wszystkim klęskę tych

bardziej ograniczony z tych „szarych ludzi” pojmie, że dwustutysięcznej armji nie wysła się do Afryki na kurację bananową, tem bardziej, że nic o takiej nie wiadomo.

Nikt również nie wie i zapewne nigdy nie pojmie dlaczego Anglicy utrzymywali do ostatnich chwil embargo (zakaz) na wywóz broni do stron objętych zatargiem, to znaczy do Włoch i do Abisynji, do Włoch, które mają własnej broni pod dostatkiem i do Abisynji, na pomoc której wysyła się jednocześnie niemal całą flotę brytyjską... Zdaje się, że za pieniądze spalone pod kotłami tej floty w czasie jej jazdy na Morze Śródziemne możnaby uzbroić ze stotysięcy żołnierzy negusa i uzyskać lepszy jak dotychczas efekt.

Nie chodzi jednak w tej chwili o przeszłość tylko o przyszłość. Gra, tocząca się koło załagodzenia zatargu odżyje jako gra o szybkie zakończenie wojny. Tutaj pole popisu dla wszystkich możliwych kombinacji jest przeogromne. Już teraz jedni wierzą w Ligę, drudzy w Anglię, a trzeci w skromność Mussoliniego, który się zadowolony „symbolicznym” zwycięstwem, zmaszując hańbę klęski z pod Aduy i paroma ochłapami Abisynji na dodatek.

W roku 1925, kiedy rządy faszystowskie po zamordowaniu Matteotiego chwiliły się w podstawach, Mussolini

18504

Teraz
dostanę łanie!

Ale nie! Mamusia weźmie
Radion, który pierze
wszystko i sukienka
będzie znów czysta

RADION SAM PIERZE

wszystkich pięknoduchów, którzy bądź z upodobań pacyfistycznych, bądź z niedoceniania włoskiej potrzeby „miejsca pod słońcem” wierzyli w pokojowe załatwienie zatargu.

Satisfakcja ta ma drugorzędne znaczenie wobec faktu, który jest niemniej oczywisty jak bomby padające na Aduę z włoskich samolotów, że **Liga Narodów poniosła druzgocącą klęskę**, a z nią to wszystko, co poza prawem pisanem jest znane jako moralność międzynarodowa. Mandżurja i Gran Chaco są tak teraźniejszą odległymi, a państwa, biorące udział w wojnach tam toczonych, tak egzotycznymi, że dopiero fakt podeptania zobowiązań ligowych przez wielkie mocarstwo europejskie mocen będzie unaczynić narodom europejskim, jak mało odbiegły one od czasów, kiedy człowiek człowieka walił pałką w łeb i pożerał go potem na surowo. Przytem trudno nie zauważyć, że przedstawiciele takiej to cywilizacji europejskiej bombami rzucającymi na Aduę bez wypowiedzenia wojny pragną zasieć cywilizację w dzikiej Abisynji. Zaiste piękna to siejba...

Stwierdzenie bezwartościowości Ligi Narodów jest **cenne jako rozwianie złudzeń**. Pod tym względem zasługa włoska jest niemała. Przedewszystkiem małe narody będą musiały zrozumieć, że jeśli im nie starczy własnej siły, nikt ich obroni przed mocniejszymi nie potrafi. Może to mieć nawet dodatnie strony. Nie jeden wybujały nacjonalizm, choćby takich Czechów lub Litwinów powinien ustąpić bardziej realnej ocenie rzeczywistości.

Od powyższego ważniejsza jest jeszcze kwestja odpowiedzialności. **Pozornie winowajcami są wyłącznie Włosi**. Pozornie bo było jeszcze państwo, które miało interes wyraźny w przeszkodzeniu wybuchowi wojny, które już mogło doskonale zapobiec wysłaniu pierwszych transportów wojskowych, a które się ze swą decyzją spóźniło przynajmniej pół roku. **Państwem tem jest Anglja!**

Gdyby w czasie zaokrętowania pierwszej dywizji włoskiej zjawił się w porcie suezkim bodaj jeden „Hood”, ów największy pancernik świata o pojemności 42 tysięcy ton, byłoby to odniosło znacznie większy skutek, niż 144 jednostek floty brytyjskiej, kołyszających się dziś na falach morza Śródziemnego.

Powtórzyła się historia z sierpnia 1914 roku. Gdyby wówczas Grey zajął był odrazu wyraźne stanowisko, kto wie, czy wojna byłaby wybuchła. Ale niestety ówczesni mężowie stanu angielscy tak jak i dzisiejsi muszą się oglądać na zdanie szarego człowieka, na tego już niemal legendarnego „the man of the street”. W dniach sierpniowych czekali na pogwałcenie neutralności Belgji, a dziś na moment, kiedy już naj-

cy. Odnosi się to nie tylko do naiwnych publicystów, pouczających Włochy co i jak mają robić, ale również i do Ligi Narodów, oraz do Wielkiej Brytanji.

Bank Związku Spółek Zarobkowych poowysza kapitał zakładowy o 15 milionów zł.

W Poznaniu odbyło się doroczne walne zgromadzenie akcjonariuszów Banku Związku Spółek Zarobkowych pod przewodnictwem prezesa Rady Nadzorczej **dr. Włodzimierza Seydlitza**.

Po złożeniu sprawozdania zarządu przez dyr. Broniewskiego i sprawozdania rady nadzorczej przez dyr. Nowakowskiego, walne zgromadzenie zatwierdziło przedstawiony bilans oraz rachunek strat i zysków, udzielając pokwitowania zarządowi i radzie nadzorczej. **Stratę bilansową w sumie zł. 16.565.694,94** wynikającą z odpisania wszelkich wątpliwych należności oraz dostosowania aktywów do poziomu dzisiejszej ich wartości, uchwalono pokryć przez odpisanie kapitału zapasowego.

Równocześnie walne zgromadzenie uchwaliło **podwyższyć kapitał zakładowy Banku o zł 15 milionów do ogólnej sumy 20 milionów zł**, przyczem władze Banku oświadczyły, że pełne gotówkowe pokrycie nowej emisji w sumie zł 15 milj. jest **zapewnione**. W związku z wymienionymi uchwałami przeprowadzono odpowiednie zmiany statutu Banku.

Wybór rady nadzorczej odroczone do następnego zgromadzenia, celem umożliwienia wysunięcia **kandydatów kupiectwa i rzemiosła**, które okazały chęć przyjęcia udziału w pokryciu nowych emisji.

Tem samem doniosłe **dzieło całkowitej sanacji Banku zostało dokonane** i instytucja, oparta na rodzimych kapitałach i współpracująca z szerokimi warstwami stanu średniego, będzie mogła na nowych zdrowych podstawach spełniać zadania, jakie ją czekają przy zwalczaniu kryzysu i wyprowadzeniu życia gospodarczego na nowe tory.

Odpowiedzi redakcji

„Czytelniku”. Zwracamy uwagę, że na anonimowy nie odpowiadamy. Radzimy w przyszłości zdobyć się na tyle odwagi i podpisać się pełnym imieniem i nazwiskiem.

Kto operuje kłamstwem? Wiadomo o tem, że p. Serożyński był członkiem Państwowej Rady Rolniczej w Warszawie ogłosił „Dzień Pomorski” dnia 7 września, w przeddzień wyborów do sejmu w sławnych życiorysach swoich kandydatów poselskich. widocznie p. Noel (czytaj nawspak) nie czyta gazet, w której pracuje. A może naśladuje biczowników średniowiecznych, którzy smagając swe ciało mniemali, że dostąpią odpuszczenia wszystkich swoich grzechów?

St. Strąbski.

Cała Polska gra i wygrywa

- Tam, gdzie stale padają główne wygrane
- Tam, gdzie już raz padł milion na nr. 129512
- Tam, gdzie w każdej loterii wypłaca się miliony złotych
- Tam, gdzie sprawdza się prawo nieprzerwanej serji szczęścia

A zatem w największej i najszcześniejszej kofekturze

NADZIEJA

Lwów, ul. Legionów 11

18598

● Ciągnięcie 1. klasy już 18 bm.

wypowiedział wielką mowę, zakończoną słowami:

„Kiedy idę naprzód — idźcie z mną, kiedy się cofnę — obalcie mnie”.

Te słowa nie są bynajmniej frazesem. To najlepsze odmalowanie rzeczywistości, w jakiej się znajduje każdy dyktator i każda dyktatura. Naturalnie — przeszkody terenowe, opór Abisynji, brak środków finansowych mogą zmienić czy ograniczyć zamierzenia Mussoliniego. **Natomiast namówić go do innej decyzji zapewne nie będzie można**. Ci, którzy dotychczas tego niewdzięcznego zadania się podejmowali, postrzępili sobie języki poprózni-

Każda z nich będzie się musiała zdecydować na czyny.

Sobotnie posiedzenie Ligi zbliży nas bardzo do odpowiedzi na pytanie, jak daleko będą mogły zejść wojska włoskie. Dopiero, gdy Włochy wystąpią z Ligi względnie zostaną do tego zmuszone i Anglja będzie miała rozwiązane ręce do akcji bezpośrednio, sprawa wyjaśni się o tyle, że wkrótce, zapewne będziemy wiedzieli, czy Mussolini bierze pod uwagę ewentualność wojny z Anglią, no i czy Anglja jest zdolna go zatrzymać w pochodzie, aby... go własni faszyci obalili, jak tego sam od nich żądał.

Siva z Browaru Pomorskiego Józefa Chronowskiego

Śmietanka Pomorska, Karamel, Koźlak są najlepsze!

Dyplomatyka i łowy.

Aktualne igraszki polityczne i zabawy możliwych tego świata — w jedno zebrane.

Bydgoszcz, 6 października.

Myślistwo jest polskim sportem narodowym. I wogóle jest niewątpliwie pięknym sportem. Zalet ma dużo. Pobudza bardziej rycerskie cechy charakteru, daje możliwość przebywania na świeżem powietrzu i moc nieocenionych i nierównanych emocyj. Poza tem myślistwu zawdzięcza swoje istnienie,

rzecz tak znakomita, jak bigos myśliwski i cały szereg kapitalnych anegdot, obmawiających z różnych stron myśliwskie kłopoty, cnoty i przywary.

Ale ma jeszcze myślistwo inne, poważniejsze znaczenie. Już Mickiewicz w „Panu Tadeuszu” zatytułował jedną z ksiąg swojej epeki — „Dyplomatyka i łowy”. Widocznie te dwie pozornie odległe od siebie sprawy mają jednak coś z sobą wspólnego.

Coś, a nawet dużo. Przekonał nas o tem rok ubiegły, kiedy w polowaniu w puszczy białowieskiej wziął osobiście udział sam premier pruski Goering. Co to było domysłów i gadania w całej Europie? Niemiecki mąż stanu strzelał, czasami nawet trafiał, a wścibscy reporterzy, zewsząd gremjalnie przybyli, starali się przeniknąć polityczne tajemnice tych strzałów.

Dyplomatyka i łowy! Dyplomaci mają zwykle najwięcej czasu, to też w wykazach uczestników oficjalnych polowań najczęściej i najęściej można ich spotkać. Poza tem dyplomaci jako myśliwi mają jeszcze jedną przewagę nad zwykłymi śmiertelnikami: w swojej karierze zawodowej przyzwyczajeni są do „pudeł”, więc i chybione strzały do mniej grzecznej zwierzyny nie sprawiają im specjalnej przykrości. Przecież to już leży w fachu przeżywać zawody i niepowodzenia, nie dając tego poznać po sobie. W najgorszym razie za „pudło” polityczne zapłaci państwo, a za „pudło” na polowaniu nikt wogóle nie zapłaci. Ktoby się tem przejmował!

Więc dyplomaci polują. Raz wraz pakuje się do wagonu salonowego większą porcję ambasadorów i posłów, wiezie się ich do odległej puszczy, czestuje bigosem i żubrówką, stawia się ich na-

stępnie na stanowiskach i każe uważać. Nagonka pędzi wystraszone zwierzę, dyplomaci dyplomatycznie strzelają, a kule i śrut mniej już dyplomatycznie albo trafiają do przeznaczonego im celu, albo nie. Częściej zresztą — nie. Czasami kula dostanie się jakleś miś naganiaczowi albo poprostu psu. Wtedy zainteresowany czyli trafiony dostaje jeszcze na pocieszenie kilka życzyliwych słów i ewentualnie gotówkę.

Wszyscy są zadowoleni: goście, gospodarze, a nawet zwierzyna. Bigos i żubrówka kończy takie ważne zdarzenie polityczne, o którym nazajutrz ukazują się sążniste komunikaty oficjalne, podnoszące talenty łowieckie przedstawicieli państw sprzymierzonych i delikatnie przemilczające wszystkie nieudane pociągnięcia... za cyngiel, jakoteż chybione pociągnięcia w branży międzynarodowej. A po każdym polowaniu pisma ilustrowane przynoszą fotografie, przedstawiające tego lub owego męża stanu z dubeltówką w zwycięskiej dłoni i z nogą wspartą dumnie na cielsku ubitego zwierza. Zwierz czasami jest wy-

pchany, a to dla uspokojenia nerwów tych dyptomatów, których Genewa i Liga Narodów wypełniła nieklamany wstrętem do wszelkiego rozlewu krwi. Jednak mina bohatera i nieustępliwa w każdym razie na zdjęciu obowiązuje. Przecież chodzi tu nie tylko o osobisty wdzięk fotografowanego łowcy, ale przede wszystkim o prestiż reprezentowanego przez niego państwa.

Taki mniej więcej protokół dyplomatyczny obowiązuje na całym świecie. Oczywiście, że zależnie od pory roku, części świata i wogóle koniunktury niektóre szczegóły się zmieniają. Każdy kraj chce się pochwalić swoją specjalnością w dziedzinie myśliwskiej.

I tak największy bodaj rozmach wykazują Włosi, którzy chcą zainteresować cały świat polowaniem w wielkim stylu na... lwa abisyńskiego. Co do wyników tej wyprawy myśliwskiej panuje raczej pesymizm, jako że lew z zasady nie należy do zwierząt, któreby samym krzykiem można było przepłoszyć. A Włosi tymczasem krzyczą bardzo głośno. Tak głośno nawet, że irytują tą bezwzględną nagonką sąsiadów. Opanowani zwykle Anglicy zdradzają już zdenerwowanie. A gdy angielski buldog wreszcie skoczy, to może być z Włochami bardzo źle. Należy wątpić, czy uda im się spo-

dnie ocalić. Porteczki pójdą w kawałeczki i coś jeszcze... Trudno, takie polowanie na lwy nie jest bezpieczne.

Zwłaszcza, gdy się nie jest pewnym, czy i z innej strony jednocześnie atak nie nastąpi.

Łowieckie zapędy innych narodów obracają się w ramach tradycji. Spodziewać się naprzykład trzeba, że Czesi ogłoszą w najbliższym czasie wieczną ochronę zajęcy. Sami bowiem będąc zajęczego serca, nie będą chcieli dopuścić do krzywdzenia swoich czworo-nóżnych kolegów w tym tchórzowskim fachu.

Francuzi polują z ogarami, osaczając każdą zwierzynę gęstwą dyplomatycznych formulek i polityczną rutyną. Ze czasami w tej wyczerpującej siły pracy nos zawodzi — to trudno. I to się zdarza.

Liga Narodów znajduje się ostatnio w złej formie. Co strzeli — spudłuje. A jeżeli już jakiś strzał się uda — to napewno strzeli głupstwo. Starość nie

radość. Oczy nie dowidzą, ręce się trzęsą, a z przychówku żadnej pociechy niema.

Poza tem każdy sobie swoją łowiecką rzepkę skrobie. I na swoją rękę myśliwskie namiętności wyładowuje. W tym właśnie celu — to znaczy w celu wyładowania namiętności myśliwskich — przyjeżdżał do Polski na polowanie specjalny ambasador Trzeciej Rzeszy i zaufany komiwojażer niemieckiej polityki ovn Ribbentrop. Przyjeżdżał na zaproszenie hrabiego Potockiego z Łańcuta, aby wziąć udział w polowaniu. Na co było to polowanie? Chyba na niedźwiedzia. Lepszej zwierzyny pan von

Ribbentrop nie znajdzie. Zresztą, jak słyhać, kwestja niedźwiedzia najbardziej go interesuje i nią właśnie chciałby polskich mężów stanu również zaciekawić.

Oczywiście, że łowy na niedźwiedzia nie są u nas żadną nowością. To wszystko już było. Mamy pod tym względem wiekowe tradycje. A nawet ostatnio szukaliśmy go w roku 1920 aż pod Kijowem...

Historja lubi się powtarzać. Więc

W każdej kuchni

niezbędny

UNIWERSALNY ŚRODEK DO SZOROWANIA I CZYSZCZENIA W PRAKTYCZNEJ PUSZCZE

16199

polowanie p. von Ribbentropa, odbywane pod Łańcutem, zasługuje na uwagę.

Hrabia Potocki przyjął oczywiście swego znamienitego gościa wykwintną biesiadą, w której słynne łańcutkie wódki nie miały odgrywać rolę. Więc, jak opisuje swoim wytrawnym piórem Adam Mickiewicz:

Przemijały w milczeniu talerze i dania.
Przerwał nareszcie nudny tok obiadowania
Gość niespodziewany. Szybko wpadając gajowy,
Nie zważał nawet, że czas właśnie obiadowy,
Podbiegł do pana; widać z postawy i z miny,
Że ważnej i niezwyklej jest posłem nowiny.
Ku niemu oczy całe zwróciło zebranie,
On, odetchnawszy nieco, rzekł „Niedźwiedź,
[Mospanie!]

Resztę wszyscy odgadli; że zwierz z matecznika
Wyszedł, że w Zaniemienską puszcze się prze-
[myka,

Że go trzeba wnet ścigać, wszyscy wraz uznali,
Choć ani się radzili, ani namyślali —
Spólną myśl widać było z uciętych wyrazów,
Z gestów żywych, z wydanych rozlicznych roz-
[kazów,

Które, wychodząc tłumnie, razem z ust tak wielu
Dążyły przecież wszystkie do jednego celu.

Któż zbadał dyplomacji przepastne krainy,
Aż do samego środka, do jądra gęstwiny?

Głupi niedźwiedziu! Gdybyś cicho w Moskwie
[siedział,
Nigdyby się o tobie Hitler nie dowiedział;

Ale czy Europy zwaabiła cię wonnością,
Czy uczuleś agresji niebezpieczną skłonność,
Wysłałeś Litwinowa do Genewy z pyskiem,
A teraz strach cię owładł przykrzym sercem
[ściskiem,

Dyplomacja swoją drogą, a łowy na szczęście idą jednak też swoją, własną. Pan von Ribbentrop niech sobie z hrabiami Potockimi poluje. I niech mu nawet jakiś brunatny niedźwiedź karpacki wyjdzie wprost przed łufę. Niech tam, stać nas na to!

Ale do większych łowów na grubszą zwierzynę specjalnie się nie palimy. Lubimy wprawdzie bigos, jako, że „w słowach wydać trudno bigosowy smak przedziwny, kolor i woń cudną”, ale tylko bigos z kapusty. Poco zaś robić inny bigos w całej Europie?

(hak).

Przedłużenie zarządu przymusowego nad majątkiem ks. Pszczyńskiego.

Z Katowic donoszą: Sąd Okręgowy w Katowicach przedłużył zarząd przymusowy nad majątkiem ks. Pszczyńskiego. Przedłużenie nastąpiło na żądanie władz skarbowych, które wystąpiły z dodatkowymi pretensjami podatkowymi do ks. Pszczyńskiego. Dodatkowe pretensje skarbu wynoszą 1.400.000 złotych. (r)

Od niedopalka papierosa wielki pożar.

Warszawa, 5. 10. (Tel. wł.) W sprawie katastrofalnego pożaru w muzeum zoologicznego uniwersytetu warszawskiego komisja śledcza przesłuchiwała wczoraj świadków oraz dokonała oględzin na miejscu pożaru. Pierwotne przypuszczenie, że pożar powstał skutkiem krótkiego spięcia elektryczności, zostało obalone. Przez cały tydzień w pracowniach zajęci byli studenci, z których jeden pomimo zakazu palił papierosy i prawdopodobnie zaproszył ogień. Wzniecenie pożaru, według powyższego przypuszczenia, byłoby więc następstwem karygodnej nieostrożności.

Stwierdzić należy, iż muzeum, posiadając tak cenne zbiory, nie było w odpowiedni sposób zabezpieczone przeciwko pożarom. Gmach muzeum był zewsząd zamknięty i strażacy stracili wie-

le czasu, aby się dostać do wnętrza. Nie były również zainstalowane aparaty przeciwpożarowe. Woźnego, który czuwał nad bezpieczeństwem gmachu wogóle nie można było znaleźć krytycznej nocy. Wszystko to wskazuje na wysoce karygodne niedbalstwo czynników, odpowiedzialnych za całość i bezpieczeństwo zbiorów muzealnych.

Nie można w tej chwili ustalić dokładnie poniesionych strat. Ma powstać komitet dla odnowienia spalonych zbiorów. Niektóre z nich nie dadzą się wogóle odzyskać, ponieważ były unikatami. Wobec opinji technicznej, która oświadczyła się, że spalony gmach grozi zawaleniem, zarządzone zostało natychmiastowe usunięcie tych zbiorów, które ocalały. (r)

Przedruk wzbroniony.

Wielki reportaż ilustrowany z terenów emigracyjnych

Zdzisława Harr-Jaworskiego.

Początkowo emigrowali Polacy pociągnięci przykładem Niemców, lecz później prześcignęli ich i wychodźtwa polskie z byłego zaboru pruskiego przybiera tak wielkie rozmiary, iż powoduje poważny uszczerbek w naszym narodowym stanie posiadania.

Procentowo najliczniejsza emigracja z zaboru pruskiego przypada na lata 1882-1895. W tym okresie mimo wielkiego przyrostu naturalnego maleje liczba Polaków w zaborze pruskim o przeszło 40.000.

Później emigracja do Ameryki z tego zaboru słabnie na rzecz wychodźstwa wewnątrz-państwowego do okręgów górniczych zachodnich Niemiec i do wielkich miast niemieckich. Ogółem według obliczeń p. dr. M. Szawlewskiego emigracja z byłego zaboru pruskiego do Ameryki, dosięgła cyfry około 600.000 osób.

powoduje duże szczyrby w ogólnej liczbie Polaków, którzy

liczniej emigrują od Rusinów i żydów.

Charakterystycznym dla Małopolski jest, iż wychodźtwa jej składało się przeważnie z ludności wiejskiej, podczas gdy z Kongresówki i częściowo i z Wielkopolski emigrują również choć w mniejszych rozmiarach robotnicy miejscy, rzemieślnicy i niska ilość inteligencji miejskiej. Wychodźtwa polskie z Małopolski do Stanów Zjednoczonych, do wojny światowej obejmuje ogółem cyfrę 500.000 osób.

2.200.000.

Razem z trzech zaborów wyemigrowało do U. S. A. blisko dwa miliony 200 tysięcy osób narodowości polskiej. Jest to w stosunku do liczebności Narodu Polskiego cyfra bardzo duża.

Na tak liczną emigrację złożyło się wiele przyczyn zarówno gospodarczej natury, jak i społecznej, politycznej, kulturalnej i t. d.

Władze zaborcze życzliwie patrzyły na emigrację Polaków, powodowała ona znaczny ubytek ludności polskiej, ułatwiała akcję wynaradawiania.

Świadomie tamowany przez zaborców rozwój ekonomiczny ziem polskich, powolny wzrost miast, które nie mogły wchłonąć w siebie nadmiaru ludności wiejskiej, rozdrobnienie gospodarstw włościańskich, nędza małorolnych i bezrolnych — to wszystko spowodowało, iż liczne rzesze ludu polskiego zmuszone były szukać chleba za oceanem.

VII.

Rozmieszczenie Polaków w U. S. A.

Mimo wieśniaczego przeważnie elementu, jaki emigrował z Polski do St. Zjednoczonych, stosunkowo niewielka ilość Polaków osiadła na roli.

Mniej więcej 10 do 12% ogółu wychodźstwa polskiego do U. S. A. posiada farmy lub na nich pracuje. Emigracja nasza do St. Zjednoczonych miała charakter naogół zarobkowy, a nie osadniczy.

Chłop polski jechał do „Ameryki“ (St. Zjedn.) z zamiarem dorobienia się, aby później wrócić do kraju i za oszczędności nabyć ziemię w Polsce.

Z czasem dopiero, rozwój życia naszego wychodźstwa, poszedł w kierunku ustabilizowania się w Stanach Zjednoczonych.

Kupowanie ziemi.

Polacy przybywali masowo do Stanów stosunkowo późno, już w tym okresie, kiedy trudniej było uzyskać ziemię bezpłatnie; trzeba było ją kupować, w każdym razie zagospodarować, a na to biedny emigrant polski, uwożący przeciętnie do U. S. A. 15 dolarów, nie mógł sobie pozwolić.

Po wyłowieniu w Ameryce, chłop polski musiał natychmiast szukać pracy, choćby najcięższej i najgorzej płatnej.

Wprost na farmy szło początkowo zasobniejsze wychodźtwa polskie ze Śląska i Wielkopolski, znacznie później z innych dzielnic Polski. Najstarsze farmy polskie istnieją w Texas. W stanie tym nie rozwinięto się jednak poważniejsze osadnictwo polskie.

Polskie farmy.

Najwięcej farm polskich znajduje się w okolicach położonych koło wielkich jezior, a więc w stanach: Wisconsin, Michigan, poza tem dalej na zachód w

REFORMACKIE

PIGUŁKI Z MARKĄ ZAKONNIK

STOSUJĄ SIĘ:
JAKO REGULUJĄCE ŻOŁĄDEK,
PRZY CIERPIENIACH WĄTROBY,
NADMIERNEJ OTYŁOŚCI,
UŚMIERZAJĄCE HEMOROIDY
I PRZY SKŁONNOŚCIACH
DO OBSTRUKCJI SA ŁAGODNYM
ŚRODKIEM PRZECZYSZCZAJĄCYM.

5112 UŻYCIE 1-2 PIGUŁKI NA NOC

stanie Missouri oraz na północno-zachód w stanach północnej i południowej Dakoty.

Nowsze farmy polskie na przełomie XIX i XX wieku powstają we wschodnich stanach w t. zw. Nowej Anglii (Connecticut, New York, Massachusetts).

W drobnych grupkach spotyka się jeszcze farmerów Polaków, najczęściej w drugiej już generacji urodzonej w Ameryce w okolicach położonych nad Oceanem Spokojnym, a więc w stanach: Washington, Oregon i w Kalifornii.

Ogółem, farmerów Polaków wraz z rodzinami będzie w St. Zjednoczonych około 250 tysięcy.

Blisko drugie tyle jest wyrobników rolnych, stałych i sezonowych, lub robotników zatrudnionych w przemyśle bezpośrednio związanym z rolnictwem, razem więc z pracy na roli bezpośrednio lub pośrednio żyje w Stanach Zjednoczonych około 450.000 Polaków.

Największe skupiska Polaków.

Większość wychodźstwa osiedliło się w miastach, położonych w okręgu przemysłowym, przy 5-ciu wielkich jeziorach, oraz w zagłębieniach górniczych stanów: Pensylwanja i Ohio. Najwięcej Polaków skupia się w trzech stanach: New York, Pensylwanja, Illinois.

Młodsze skupienia polskie istnieją w miastach stanów wschodnich, w okręgu przemysłu tkackiego.

Wychodźcy polscy przejawiają wielką dążność do koncentracji.

Opieka nad dzieckiem.

Przy opiece nad dzieckiem szczególnie troszczyć się należy o utrzymanie w czystości i zdrowiu jego ciała, co nie jest rzeczą łatwą wobec niezwykłej wrażliwości i delikatności skóry dziecka. Aby zapobiec wszelkim zacerwienieniom skóry dziecka, wyparzeniom, odleżynom, zaożnieniom, swędzeniu, zatarciu — należy dziecko dokładnie przesypywać Pudrem Bebe Szofmana, od lat przeszło 35 zalecanego przez lekarzy-specjalistów. Puder Bebe Szofmana, delikatny jak pyłek, przesiany przez liczne sita jedwabne, przygotowany w idealnych warunkach higienicznych, przy zastosowaniu najnowocześniejszych maszyn, jest doprowadzoną do perfekcji zasypanką dla dzieci.

Dr. S. A.

Dziennikarze oglądają teren walk z samolotu.

Rzym, 4. 10. (PAT) Donoszą przez radio z Asmary, że wczoraj dziennikarze zagraniczni, akredytowani przy wysokim komisarzy włoskim dla spraw Afryki wschodniej brali udział w locie wywiadowczym nad graniczną rzeką Mareb, dzielącą Erytreę od północnej Etoppii. Loty dokonane zostały na potężnych aparatach bombardujących, należących do eskadry „la disperata“. Na czele tej eskadry stoi minister Ciano jako kapitan lotnictwa. Lot ten, w którym brał udział m. in. min. Ciano trwał około 3 godzin.

Z wysokości 3.000 mtr. widziano doskonale linję wojsk etjopskich, przy czem stwierdzono, że etjopskie oddziały pograniczne nie tylko nie zostały wycofane, lecz przeciwnie, zostały wzmocnione. Stwierdzono również gorączkowe przygotowania na linii wojsk etjopskich. W locie brał m. in. udział syn Mussoliniego Vittorio, który pilotował aparat bombardujący.

NIEZNANY ZACHÓD.

Stary Sosna był kiedyś u Nowobogaczych na obiedzie. Gospodarz domu pokazał mu przy tej sposobności obraz, przedstawiający zachód słońca.

— To malowała moja córka — mówił z dumą gospodarz. — Ona uczyła się malarstwa zagranicą.

— Ja to zauważyłem — oświadczył Sosna — bo takiego zachodu słońca u nas jeszcze nikt nie widział.

VI.

Emigracja zarobkowa.

Emigracja zarobkowa ogarnęła najpierw prowincje zaboru pruskiego, stopniowo przenosząc się na ziemie Kongresówki i Małopolski.

Wogóle olbrzymia rzeka europejskiej emigracji szła od zachodu i stopniowo porywała masy ludzkie ze wschodu. Podobnie było i w Polsce.

Nasza emigracja rozpoczęła się od ziem zachodnich.

Pierwszą grupę emigracji zarobkowej

Ignacy Paderewski wśród Polonji Amerykańskiej.

do Ameryki Północnej stanowi kilkunastu murarzy z Górnego Śląska, sprowadzonych do Ameryki w połowie XIX w. do budowy wielkich pieców fabrycznych.

Zadowoleni z nowych warunków pracy i płacy, górnoślązacy sprowadzają rodziny i znajomych — i tak powoli narastają kolonie polskie.

Następną, liczniejszą grupą wychodźstwa polskiego, było 100 rodzin włościan z Górnego Śląska, którzy wyjechali zorganizowani,

zaopatrzeni w narzędzia rolnicze, a nawet w dzwony do kościoła.

Na czele całej wyprawy stanął ksiądz Moczygęba.

W r. 1854 włościanie ci osiedlają się w stanie Texas, gdzie tworzą pierwsze polskie osady farmerskie pod nazwą Panna Marja i Częstochowa, istniejące po dziś dzień.

W rok później, również ze Śląska, przybywa do stanu Texas nowa, mniejsza partja włościan. Osiedlają się oni około miasteczka Martenez, które z czasem, pod wpływem polskiego otoczenia przemianowuje się na miasto św. Jadwigi (St. Hedwig).

W następnych latach, dzięki rozwojowi przemysłowemu Górnego Śląska, wychodźtwa z tej dzielnicy nie przybiera większych rozmiarów.

Kulturkampf.

Natomiast rozwija się coraz bardziej zwłaszcza po wojnie francusko-pruskiej, w czasach osławionego „Kulturkampfu“,

emigracja z Poznańskiego i Pomorza.

Zabór rosyjski.

W zaborze rosyjskim, ściślej — Kongresówce (do kresów wschodnich, fala emigracji zaoceanicznej niemal nie dosięgła jeszcze) pierwsze objawy wychodźstwa do Ameryki spotykamy w latach 1872-74, wskutek kryzysu jaki zaplanował wówczas w okręgu łódzkim, w związku z zamianą drobnego przemysłu tkackiego na wielki.

Emigrują początkowo robotnicy i drobni rzemieślnicy. Masy włościańskie ruszają dopiero po roku 1880, głównie z gubernij graniczących z Prusami, potem z innych, najwięcej wreszcie z Lubelszczyzny.

Znacznie wzrasta emigracja w okresie t. zw. „gorączki brazylijskiej“, to jest wywołanej sztucznie przez agentów linii okrętowych t. zw. „lapichłopów“, gwałtownej emigracji do Brazylii.

Owa gorączka brazylijska spowodowała wzrost emigracji zamorskiej wogóle, nie tylko do Południowej, ale i do Północnej Ameryki.

Po paroletnim ożywieniu, natężenie emigracji słabnie, aby znów na przełomie XIX i XX wieku, oraz w ostatnich latach przed wojną wzrosnąć do wielkich rozmiarów.

Ogółem z zaboru rosyjskiego wyemigrowało do Stanów Zjednoczonych blisko 900.000 ludności polskiej.

Małopolska.

Najpóźniej rozwinięto się wychodźtwa z Małopolski. I tutaj podobnie jak w zaborze pruskim, emigracja do Ameryki

**KINO
ADRIA**

SEQUOIA

nie tylko warto,
ale trzeba zobaczyć!

18571

— Ze zrzeczenia nauczycieli geografii. W gmachu gimnazjum kupieckiego odbyło się roczne zebranie nauczycieli geografii szkół średnich zawodowych, wydziałowych i powszechnych. Według ustalonego programu odczytano protokoły, zdano sprawozdanie kasowe, poczem przystąpiono do wyboru zarządu, w skład którego weszli: prof. Kazimierz Belina Wojcikiewicz — prezes, prof. Wenda — zastępca prezesa, prof. Pankowiak — sekretarz, prof. Rejewska — skarbniczka. Po ukonstytuowaniu zarządu prezes Wojcikiewicz podziękował w gorących i serdecznych słowach ustępującemu zarządowi za owocną pracę, a przede wszystkim p. prof. Wolffowi, długoletniemu i zasłużonemu prezesowi, który przez szereg lat był prawdziwą duszą towarzystwa. Następnie p. Wojcikiewicz wygłosił referat p. t. „Jak powstał kanał bydgoski”. Ze strony redakcji życzymy tej tak bardzo poważnej organizacji naukowej dalszego rozwoju.

Zmiany w umundurowaniu oficerów częściowo już obowiązują.

Jak już podawaliśmy, w umundurowaniu wojska zajądą pewne zmiany, dotyczące pasów, obuwia, czapki i t. p. W związku z powyższym Pan Minister zarządził (Rozk. I. 1590 Mund. Dep. Dow. Og. z dn. 28. 9. 1935), iż z dniem 28 września br. obowiązują:

1. Noszenie naramiennego pasa poprzecznego przy skórzonym pasie oficerskim tylko w wypadkach, gdy oficerowie (chorążowie) występują przy szabli (kordziku) wzgl. pistolecie, lornetce polowej lub mapniku (torbie oficerskiej).

2. Zakaz noszenia płaszczy skórzanych przez generałów, rejonowych inspektorów koni i oficerów służby remontu.
3. Zakaz noszenia obuwia innego koloru niż czarnego.
4. Noszenie szalików przez oficerów, podoficerów i uczniów szkół wojskowych dozwolone jest wyłącznie pod płaszczem i tylko przy ubiorze pozasłużbowym i wieczorowym.

Z dniem 1 grudnia r. nakazane zostaje noszenie rogatywki z denkiem usztywnionem.

Exytelniczy nasi mają głos.

Urzędy Stanu Cywilnego

które od początku istnienia są dla wygody ludności, w mniejszych obwodach od 1-go stycznia 1936 r. przeniesione być mają do urzędów gminnych.

Zaznaczyć należy, że na Pomorzu funkcje Urzędu Stanu Cywilnego były i są dotąd mało płatne, przeważnie honorowe, więc względy oszczędnościowe chyba nie mogą być powodem ich skasowania i przyłączenia do gmin zbiorowych.

Funkcje urzędniców Stanu Cywilnego pełnili i pełnią przeważnie ludzie zasłużeni, patrioci.

Niektóre miejscowości będą odległe od urzędów gminnych 14 kilometrów.

Apelujemy do władz miarodajnych, aby wstrzymały się od komasacji urzędów Stanu Cywilnego, gdyż naraża to obywateli na różne niedogodności i często udrękę.

Pomorzanie.

Plaga składek przymusowo-dobrowolnych wśród pracowników kolejowych

przysłała niezwykle rozmiary. W niższych grupach uposażeń składki te przewyższają kilkakrotnie normalne obciążenie podobnie sytuowanych obywateli z tytułu podatku dochodowego.

Obecnie np. potrącają się kolejarzom raty na pożyczkę inwestycyjną oraz składki na LOPP, łódź podwodną, okręt, samolot, Rodzinę Kolejową, Kolejowe Przysposobienie Wojskowe, pomnik Marszałka, i rozmaite fundusze, księgi pamiątkowe lub inne wydawnictwa.

W jednej z dyrekcji kolejowych zapowiedziano wydanie dzieła z racji 15-lecia istnienia tej dyrekcji i rozpoczęto ściąganie składek na tę książkę, która ma się ukazać dopiero za lat 5...

Organizacje pracowników kolejowych stwierdzają, iż plaga składek „przymusowo-dobrowolnych” rujnuje budżety rodzin kolejarzy i przekracza możliwości płatnicze większości pracowników.

Ministerstwo Komunikacji proszone jest o wydanie zarządzeń, któreby położyły kres pladze składek wśród kolejarzy. (r.)

— Lekcje tańców. Znany wszystkim sferom pedagog w tańcu salonowym p. Wł. Kochański w Bydgoszczy, rozpoczyna we wtorek, dnia 8 października br. swoje pierwsze w bież. sezonie kursy. Polecamy zainteresowanym kursy p. Kochańskiego nadmieniając, że nauka tańca towarzyskiego jest dla każdego potrzebą kulturalną, zwłaszcza obecnie gdzie żyjemy pod znakiem odrodzenia się w naszym rodzimym tańcu. Zaniedbane dotąd Mazury i Oberki dochodzą obecnie znów do głosu. A zatem wszyscy, szczególnie zaś młodzież winna pilnie poznać wszelkie prawa i obowiązki tańczenia. Fachowe doświadczenie z 24-letniej pracy zawodowej p. Kochańskiego daje rękojmię, że wyniki kursów tego fachowca są dodatnie dla uczestników. Wyczerpujących informacji udziela p. Kochański w swym mieszkaniu przy ul. Chrobrego nr. 22 m. 4. Lekcje w kompletach odbywać się będą w roku bież. w sali „Resursy Kupieckiej” przy ul. Jagiellońskiej.

Dłużnicy i wierzyciele

czytajcie pilnie „Dziennik Bydgoski” także i w dni powszednie, a nie wyłącznie numery niedzielne. Chodzi o ważną rzecz.

W dziale gospodarczym „Dziennika Bydgoskiego” w wydaniu z wtorku na środę 9 bm. zaczniemy objaśniać szczegółowo

nowe ulgi dla rolników

objęte nowelą do dekretów oddłużeniowych.

„Budujmy Szkoły Powszechne”.

Koncert na rzecz Towarzystwa Popierania Budowy Publicznych Szkół Powszechnych odbędzie się w niedzielę, dnia 6 października br. o godz. 17 w auli Miejskiego Gimnazjum im. Kopernika. W koncercie biorą udział siły Bydgoskiego Konserwatorium Muzycznego pod dyr. p. Winterfelda. Bilety nabyć można wcześniej w kancelariach szkół powszechnych w Bydgoszczy oraz w dniu koncertu przy kasie.

Szczęśliwe LOSY

nabywajcie tylko w najbliższej Wam duchowo

Obywatelskiej KOLEKTURZE

KAPTURKIEWICZA

Sp. z o. o. (18553)
PLAC TEATRALNY
Największa Chrześcijańska Kolektura na miejscu.

— Audycje muzyczne w gimnazjach. Ministerstwo W. R. i O. P. wydało obszerną instrukcję, dotyczącą organizowania audycji muzycznych w gimnazjach państwowych. W ciągu roku szkolnego winno się odbyć w każdym gimnazjum przynajmniej 8 audycji muzycznych, trwających po 45 minut. Część muzyczna audycji ma trwać 30 minut a jej objaśnienia 15 min. Tematem audycji muzycznych mają być m. in. arje Moniuszki i Szopena, muzyka religijna oraz polska muzyka ludowa. Audycje muzyczne zaliczone zostały do obowiązkowych zajęć szkolnych.

Śluby zakonne w Seminarjum Zagranicznym.

W niedzielę, dnia 29 września br. odbyła się przy udziale licznych gości i dobrodziejów w kaplicy nowiejackiej Seminarjum Zagranicznego w Potulicach uroczystość składania ślubów zakonnych.

Śluby złożyło 52 kleryków i 30 braci.

Najajutrz klerycy rozjechali się do domów studiów w Gnieźnie i w Poznaniu, gdzie rozpoczyna nowy rok szkolny i kontynuować będą dalsze swoje studia. Dwóch zaś kleryków po skończonej filozofii, udają się na studia teologiczne w Rzymie.

Puder Czang

to tajemnica wchodu

PUDER CZANG ściśle przylega do twarzy, czyni cerę matową, daje wspaniały efekt, zapewnia młodość i powodzenie.

18517

Przy otyłości naturalna woda gorzka Franciszka-Józefa pobudza przemianę materji w organizmie i wpływa na wysmukłość kształtów. Zalecana p. lekarza.

— Kto nie otrzymał zaproszenia na dzisiejszy wieczór rosyjskiego Koła Pań, zechce się po nie zgłosić do pani Sawenko, ul. Reja 4, lub wieczorem w Kasyjnie Cywilnej. Prócz orkiestry salonowej przygrywać będzie orkiestra t. zw. serbskich instrumentów. Na miejscu panie będą miały własny bufet. Specjalność: uralskie pielmienie. Są to pierożki w rodzaju koldunów litewskich.

Polowanie reprezentacyjne w lasach chodzieskich.

Szereg wybitnych osobistości, zajmujących czołowe stanowiska w państwie oraz w dyplomacji przyjeżdża dziś z Warszawy do Wielkopolski, gdzie w powiecie chodzieskim odbędzie się doroczne jesienne polowanie.

INFORMATOR BYDGOSZCZY

dla przyjeżdżających do

(PŁATNY DZIAŁ REKLAMOWY).

Gdzie zamieszkać?

„Gastronomia”, hotel i restaur., Dworcowa 19.

Fryzjerzy

Trwała ondulacja, Feglarski, Sobieskiego 15. Telefon 3000.

Restauracje

Restauracja, kawiarnia i cukiernia Berendt, Dworcowa 6.
Antoni Deja, Dworcowa 71. Obiady po 90 gr.

Gdzie i co kupić?

H. Kaszubowski S.z.o.p. Długa 22. Zegarki, biżut.
Drukarnia Bydgoska S. A., Poznańska 12/14 — wykonuje wszelkie druki rodzinne, kupieckie i dla towarzystw — szybko, czysto i tanio.

Odjazd pociągów z Bydgoszczy:

Toruń—Warszawa: 2.42, 6.50, 8.05, 9.59, 14.05, 15.53, 17.50, 18.20, 19.40, 21.20, (tranzytowy) 23.15.
Tczew—Gdańsk—Gdynia: 8.50, 5.20, 7.54, 12.40, 18.13, 17.15, 19.45, 20.00. Do Rynkowa: 16.10, 20.80. (od 19/V do 14/XI).
Kościerzyna—Gdynia: 8.01, 15.20.
Nakło—Piła: 0.02, 6.15, 10.41 (tranzytowy), 14.45, 19.49.
Unisław—Brodnica: 4.46, 8.11, 13.47, 16.20, 21.45.
Inowrocław—Poznań: 0.46, 3.51, 6.33, 9.26, 14.01, 18.32, 22.18, 23.00.
Wągrowiec—Poznań: 5.05, 10.40, 13.30, 18.35.
Inowrocław—Karsznice—Herby Nowe: 0.46, 14.01.

**DZIADA
POLIKARPA
ŚPIEWANIE**

Pisać o wojnie darmo nie prosicie. Nie znam się na tej rzeczy należycie. Karabin, chłtoren dziadom los wyznaczy — to kij zbraczy. I wedle tego dziedzkiego kostura — nie jest mi dana zaczepna natura, ino obronna: Jak pies na mnie warczy, kostur wystarczy.

Czasem kostura na psa nie potrzeba; jak mu się rzuci marny glonek chleba i czułem słowem do kundla zagada, pies nie tknie dziada.

A przecie gadać nie umie sobaka. Skądże czelkowi z bestją przyjaźń taka? W jakij Genewie zawarli przymierze człowiek i zwierze?

Nie trza Genewy, nie trza na to Ligi; człek się z bydłciem dogada na migi. Ino w bliskości zrozumieć się muszą ludzka z psią duszą.

Bez co zaś między ludziami inaczy? Im bliżej bliżnij bliżniego zobaczy, tym większą k'niemu nienawiścią plonie. Wszak tak jest! No nie?

Wmawiają w siebie, że zawiść wynika z różnicy rasy, wiary lub języka. Wždy brat na brata ze złością przyskoczy, wydrapie oczy.

Choć i to pojme, iż bliskie sąsiady żrą się i kłyżnią — jak zawzięte gady. Lecz w obce ziemie jachać z wojną krwawą? Co to za prawo? Może to krzyżak, zaślepiony w dumie, może zabórca naród wyrozumie; może Angliki, co wzięły ziem dużo, się nie oburzają. Ale nam zawdy wyda się szkaradnie, żeli ktoś z mieczem najedzie, napadnie, żeli się porwie srogie toczyć boje, by wziąć nieswoje.

Bo tak se myśle dziadoskim rozumem: Chodze po prośbie między ludzkiem tłumem i grzecznie za jałmużne słówko piękne: „Bóg zapłać!” rzekne. A jak mi z niczem odprawią od progę. To westchnę: „Tak się podobało Bogu” i pójde inszych dobrodziejów szukać, w insze drzwj pukać. Ukraść? Zrabować? Ani mi to w głowie! Czym ja z tych, co to siedzą w Koronowie?... Czy mam naturę i apetyt czeski na cudze kieski? Broń, Wielgi Boże, bym sobie pozwalał tknąć obce mienie! Honor — bym pokalał; honor, co wzięty wart niż honor włoski, choć mój dziadoski.

Żeli się Włoski tym słowem obrażą i tyż do wojny z sobą stanąć każą, to sie nie cofne w honoru obronie wzniesć na nich dłońe.

Mówię, jak mówią ludzie sprawiedliwi. I Ojciec święty martwi się i krzywi, iż Talijany za niecną grabieżą w Afryce bieżą. Bieżą bez błogosławieństwa Papieża, bez westchnień zbożnych ludzi i pacierza. Ano — zobaczym, co sobie wyswista w wojnie faszysta...

Koronowo pod wrażeniem buntu i ucieczki więźniów.

W jaki sposób dokonano wyłomu z więzienia?

Niebezpieczni zbiegowie sieją w okolicach strach i grozę.

Sensacyjny reportaż „Dziennika Bydgoskiego“.

Kroniki kryminalne całej prasy polskiej zapełniają od tygodnia alarmujące wiadomości z Koronowa pod Bydgoszczą:

„Powtórna ucieczka więźniów z zakładu w Koronowie!“

„Głodówka więźniów w Koronowie!“

„Bunt więźniów w Koronowie!“

Koronowo ma smutny powód do sławy. Ostatnie wypadki na terenie zakładu karnego nie przynoszą kierownictwu więzienia koronowskiego zaszczytu. Całą opinię poruszył fakt, że z tego samego więzienia, tą samą drogą uciekli więźniowie w krótkim odstępie czasu po pierwszej ucieczce.

Nic dziwnego, że oczy całego kraju zwrócone są na Koronowo, że oczekuje się nowych wiadomości o ujęciu więźniów, że ciekawi wszystkich atmosfera, jaka otacza miejsce sensacyjnych ucieczek.

Z tych przesłanek zrodziła się myśl, aby przeprowadzić reportaż na miejscu wydarzeń i aby wysłuchać opinii Koronowa o ostatnich zajściach na terenie zakładu karnego.

Najprostszym zaspokojeniem powszechnego zainteresowania byłoby napisanie reportażu z więzienia. Ponieważ jest to jednak niemożliwe, gdyż władze na to nie udzielają zezwolenia, przeto postanowiliśmy opracować reportaż „dookoła więzienia w Koronowie“. W tym celu wybraliśmy się wczoraj samochodem do Koronowa i przeprowadziliśmy rozmowy z mieszkańcami tego pięknego miasteczka, z osobami, znającymi bliżej stosunki w więzieniu i z tymi, którzy w wypadkach ostatnich odegrali pewną rolę.

Pogodny, jesienny dzień.

Po wybojach szosy mknie samochód, wdzierając się z szumem w ciszą przydrożnych lasów. Mijamy słynną „Grabinę“. Czy w borach tych ukrywają się może zbiegli przestępcy? Znak zapytania. Napewno, jednak ich tu nie ma. Uciekinierzy ciągną przecięć z konieczności do sadyb ludzkich w poszukiwaniu za jedzeniem i odzieżą.

Lecz oto już Koronowo.

Zaraz na wstępie koronowski „szary dom“. Kompleks poklasztornych budynków zrasta się w jedną całość z parafialnym kościołem.

Na dwóch sąsiednich frontonach dwa różne godła. Na jednym napis: „więzienie“, na drugim — krzyż. Już pierwszy, pobieżny rzut oka przekonuje, że budowle te (ongiś stanowiące jedną całość) zrosnięte są ze sobą i że w takim położeniu więzienie nie może być obiektem przestrzennej obserwacji, jak to ma miejsce w więzieniach odosobnionych od sadyb ludzkich.

Dla dokonania zdjęcia przejeżdżamy na drugą stronę Brdy. Mimowoli zachwycamy się pięknem Koronowa, malowniczym widokiem krętych uliczek nad błękitną rzeką w otoczeniu olesionych wzgórz. Miasteczko — typowe, prowincjonalne miasteczko — jest spokojne i ciche. W ustronnym zakątku spotykamy pewnego starszego obywatela, który odpoczywa na ławce i cieszy się ciepłem jesiennego słońca.

Charakterystyka więźniów koronowskich.

Przygodny znajomy jest bardzo rozmowny. Jakkolwiek o samej ucieczce mało może powiedzieć — to chętnie za to dzieli się z nami swymi wiadomościami o lokatorach więzienia.

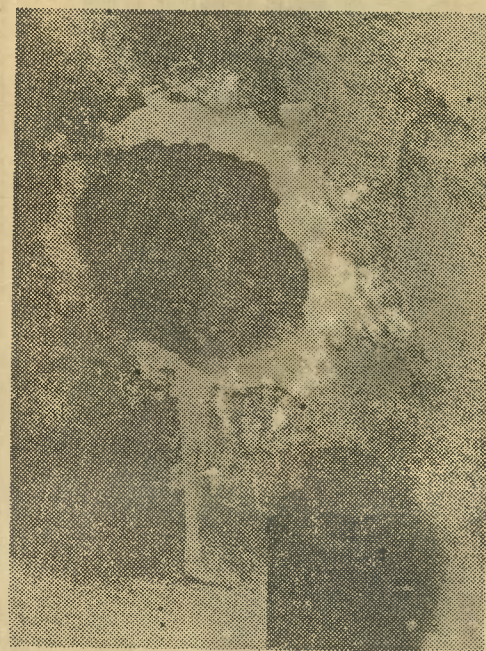
— Siedzi ich tam blisko tysiąc. Byłem tam raz kiedyś za interesem, to widziałem. Rozmaicie siedzą. Po dwóch, po kilku — bywa też w celi po kilkunastu. Rozmaite to są ludzie. Są pewnie i po-

rządne. Bo to człowiek czasem coś w zapalczywości... no, i ani się spostrzeże, a już siedzi. A raz się tam dostać... Tam już wszystkiego nauczą. To taka akademja. Okropnie to przemyślnie chłopcy. Swoją sztukę zrtują — nie można mówić. Jak raz się tu komuś zacięła szafa z pieniędzmi, to ani rusz nie szło otworzyć. Przyprował strażnik takiego lokatora zez więzienia, to on to zrobił rach-ciach i szafa otwarta...

Atmosfera strachu.

— A jak tam teraz po tej ucieczce — nie boją się ludzie?

— Jeszcze jak. W samym Koronowie nie tak, ale za to po wsiach okolicznych jest strach wielki. Byłem w odwiedzi-

Świeżo zamurowany wyłom w kościele parafialnym w Koronowie. Dla unacznienia wielkości otworu ułożono obok kapelusze.

nach u jednego znajomka na wsi, to przez całą noc ktoś czuwał z nabitym rewolwerem. I nie dziwo! Przecie jak tam temu w Więzowni zabrali całe ubranie — to leżał jak trusia. I co miał robić? Więzień dał mu za to swoje ubranie więzienne. Ale włoży je to? To go zaraz złapią i się jeszcze gotów dostać do więzienia.

— A w samym Koronowie, co tu ludzie mówią?

— Proszę pana, teraz się ludzie boją wieczorami wychodzić na przechadzki za miasto. Okropnie to niewygodne dla młodych parok. Pewnikiem będzie teraz mniejszy urodzaj na dzieci... A wogóle to się tu już ludzie przyzwyczaili do tych ucieczek. Więcej się teraz interesują wojną abisyńską. Spowszech-

niały te ucieczki więźniów nam koronowiakom...

Straż więzienna nie chciała wierzyć...

W zakładzie fryzjerskim p. Kaczorka przy Rynku pracuje p. Brunon Polasik, który pierwszy zauważył ucieczkę więźniów. Mieszka on przy ul. Szpitalnej. Krytycznej nocy z piątku na sobotę w ub. tygodniu wyszedł na ulicę, obudzony alarmem na pożar. Spotkał kilku osobników. Była godzina czwarta nad ranem. P. Polasik z powodu ciemności nie poznał więźniów, więc też — przypuszczając, że to jacyś mężczyźni, którzy biegają do ognia — zapytał ich, gdzie się pali.

— Idź do ciężkiej cholery — padła odpowiedź. Zbliża dopiero rozpoznał, że osobnicy mają więzienne „krymki“ na głowach. Więźniowie biegli z ul. Bydgoskiej w ul. św. Jana. Jak się okazało, uciekali oni w stronę Grabiny, poczem jednak dla zmylenia śladów zrobili łuk i pobiegli w stronę lasów państwowych.

Dalszych objaśnień udziela nam p. Kaczorek, mistrz fryzjerski. Opowiada on, że Polasik doniósł mu o swem odkryciu.

— Zawolałem prędko posterunkowego i mówię tak i tak — więźniowie uciekali. Posterunkowy poszedł do komisariatu i zadzwonił do policji w Bydgoszczy. Potem wsiadł na kółko i pojechał do zakładu. Tam mu powiedzieli, żeby nie zwracał głowy. Chłop sobie myśli — sprawa poważna, niema co żartować, i poszedł do księdza proboszcza. Ks. proboszcz wziął klucze i poszedł do kościoła. Patrzą — jest dziura w murze. Dopiero ks. proboszcz im tam w więzieniu przełożył, że więźniowie uciekli naprawdę.

— Ja sam — mówi p. Kaczorek — spotkałem przy ogniu jednego strażnika. Mówię mu o tem. A on do mnie ostro, żebym nie rozsiewał fałszywych pogłosek. Panie — mówię mu — przecięć ten mój pomocnik nie jest żaden dupersztajn, a on przecięć więźniów na własne oczy widział. Dopiero za pół godziny przyjechał jeden dozorca do mnie na rowerze, i powiada, że ci, co mają flinty i rewolwery, niech ruszają do Grabiny gonić więźniów. Acha, myślę sobie, a od czego wy jesteście. Tak się panie, prędko do tego zabierali, że jak im donieśliśmy o godzinie 4-tej, to zaczęli szukać o pół do szóstej.

— Teraz slyszalem — kończy swe barwne opowiadanie p. Kaczorek — że u jednego gospodarza — jak on się zwał? aha, u Gwizdały we wsi Starym Dworze, to więźniowie przez dwa dni i

dwie noce leżeli w stodole. Nawet żyto tam młótili, a nikt ich nie zauważył. Dopiero jak teraz jednego ujęli, to on opowiadał, jak to było...

Na miejscu ucieczki.

Zkolei udajemy się do kościoła parafialnego, by obejrzyć ślady ucieczki. W

Przeziębienia.

Przy grypie, przeziębieniu, stosuje się tabletki Togal. Powodują one spadek gorączki i przynoszą ulgę.

Togal

Obecnie niższa cena zł 1,50 za rurkę!

starym, ponad 600 lat, istniejącym kościele panuje dopołudniowa cisza. Szukamy śladu zamurowania na ścianach. Jakaś kobiecina domyśla się, o co nam chodzi, i wskazuje miejsce, zastawione ławką (rodzaj stalli). Zamurowany świeżo otwór znajduje się w prawej nawie pięknego kościoła.

— O tu, mówi kobiecina, wybili teraz dziurę. Przedtem dziura znajdowała się przy podłodze. Jak teraz uciekali, to przeszli przez kościół i wydostali się tamtem oknem naprzeciw do ogrodu plebanji. Stamtąd już biegli prosto w stronę Grabiny.

Fotografujemy te świeże jeszcze ślady i opuszczamy kościół, którego prawną stroną jest równocześnie ścianą więzienia.

Rusztom od pieca.

Niezmiernie ciekawych i ważnych informacji udzielił nam pewien mieszkaniec Koronowa, znający dobrze stosunki w więzieniu.

— W jaki sposób powiodła się więzniom ta ponowna ucieczka?

— W celi, którą od kościoła dzieli mur grubości 90 cm. i z której raz już uciekli — siedziało 47 więźniów. Otwór w murze do kościoła wybili przy pomocy żelaznego ruszta od pieca. Pracowali przez siedem dni.

— I nikt tego nie zauważył?

— Pewnie, że brak jest odpowiedniego dozoru. Z drugiej jednak strony należy podnieść, że więźniowie urządzili się bardzo sprytnie. Powiesili oni na „opierowanym“ murze białe prześcieradło, opryskane, wapnem, co zupełnie imitowało ścianę. Przy pobieżnym przeglądzie celi (obszernej sali) — śladów roboty nie można było zauważyć.

— Ilu jest strażników?

— Ogółem w więzieniu pracuje około 70 urzędników. Strażnicy dozorują na zmianę.

Podłoże ucieczek i buntów.

— Dlaczego więzienie w Koronowie jest takie niespokojne?

— Więźniowie chcą za wszelką cenę wygrześć naczelnika. Ucieczki są nietyle drogą do wolności, ile wymierzone przeciw kierownictwu więzienia. Bunturydzą się przeciw rzekomemu złemu traktowaniu i odżywianiu. Kiedyś były zgnie śledzie. Naczelnik przyrzekł awanturowującym się więźniom, że da im raz w tygodniu kielbasę i raz boczek. Lecz więźniowie znają te zapowiedzi i mieli podobno się wyrażać, że kielbasy to będą — pałki policyjne, a boczek to ich własne — obijane. Atmosfera w więzieniu jest podminowana. W czasie buntu krzyczeli więźniowie: „Precz z tyranem“. Bunturydzą się z podżegań komuni-

Gmach kościoła i więzienia w Koronowie. Na zdjęciu widoczne przybudowanie więzienia do kościoła.

List z Poznania.

Gorączka pieniądza.

Poznań, w październiku.

Każdy niewątpliwie pragnąłby być szczęśliwym, nie wie jednakże jakim sposobem zdobyć to szczęście. Nawet najmędrzy człowiek — według trafnego określenia Adama Asnyka, który w dzióbek ptaszka włożył znaną piękną sentencję.

Marzenia przeciętnego człowieka o szczęściu ubrali — że tak rzekę — w ciało uchwytnie międzynarodowi kombinatorzy od „łańcucha szczęścia”. Szkoła byłoby miłośca o tem pisać, gdyby nie to, że po ukazaniu się rozporządzenia, uznającego „łańcuch” za przestępstwo — listy i złotówki syją się gęściej, niż przedtem. Poprostu owoc zakazany stał się rzeczą pożądaną.

„Łańcuchem” zajęli się nawet takie osoby, które ze względu na stanowisko społeczne przez siebie zajmowane, winny w pierwszym rzędzie okazać nieco rozsądka. Ogłoszenie nazwisk, uczestniczących w „łańcuchu” — byłoby rewelacją. Okazałyby się bowiem, że ci najmędrsi, ci, którzy winni kaganiec oświaty nieść przed narodem — kopcą ordynarnym ogarkiem, a narodowi pragnęliby nalożyć kaganiec, by milczał i nie wyrażał niezadowolnienia z powodu ich wysokiej „kultury”.

Jakże ucziwiej pojmują zdobywanie doczasnego szczęścia grający w loterję!...

Na Poznań padła główna wygrana: jeden milion złotych! Wśród posiadaczy jednej ćwiartki szczęśliwego losu znalazł się człowiek biedny, mający od dłuższego czasu chorą żonę. Jakże byłby rad powiedzieć swojej towarzyszce życia, że to szczęście — albo dekoracja szczęśliwego pożycia małżeńskiego, której pożądliwie wyczekiwali, nadeszła. Byłby wyjął, ale obawia się, że żona jego, z powodu nagłej radości — mogłaby się jeszcze bardziej rozchorować. Więc milczy, a około ćwierć miliona złotych leży i czeka na sposobną chwilę.

Loterja daje wszystkie możliwości. Nawet za dużym miastem. Naprzykład taki Sieraków w Wielkopolsce. Na „kocielebkach” ulic usadowiła się wygodnie nędzka, niezem burmistrz w hotelu, i prorokuje (nędzka, nie burmistrz!) bezrobotnym na modłę Witosia!

— A ja wam mówię, że będzie jeszcze gorzej!

— Bujda! — powiedzieli sobie panowie radni i miasto zakupiło kilkanaście ówitek losów. — Wygramy milion i nie będzie deficytu, ani nędzy, ani bezrobotnych.

Choć w kasie miejskiej były pustki, ale tyle na zakup losów jeszcze się znalazło.

Za ostatnie pieniądze — ostatnia deska ratunku.

Pech chciał, że zarząd miejski nie nie wygrał; ani miliona złotych, ani innej lepszej koncepcji — na zdobycie pieniędzy.

Więc na biednego miastka „kocich-lebkach” króluje nadal nędza i cichaczem śmieje się razem z bezrobotnymi z tej całej sierakowskiej historii.

W lepszej sytuacji znalazło się inne miasteczko na południu Wielkopolski, Ostrzeszów — też okropną biedę klepiące.

Mianowicie po 29 latach stwierdzono, że na terenie miejskim znajduje się olbrzymi meteor, wartości kilka milionów złotych. To lepsze, niż loterja. Trzeba tylko 500 złotych, by móc meteor odkopnąć i spieniężyć.

Ponieważ kasa miejska w Ostrzeszowie podobna jest do kasy miejskiej w Sierakowie — to znaczy, że jest pusta, i że nawet na taki wydatek, jak 500 złotych nie może sobie pozwolić — więc trzeba czekać. Tymczasem przedsiębiorcy magistrat ostrzeszowski od ciekawych, przybywających na miejsce „wypadku” meteoru, pobiera po 20 groszy. Może się jakoś zbiera owo potrzebne 500 złotych i wtedy pójdą w robotę łopaty i motyki.

W Poznaniu utworzyły się spółki, które chcą przyjść z pomocą Ostrzeszowi. Ofiarowują grube sumy na eksploatację meteoru, ale chcą poręczenia od biednego burmistrza, że zysk pójdzie „pół na pół”.

Pyszny będzie kawal z wszystkiego, jeżeli się okaże, że meteor — to zwykły nabój leśniczego, który w nocy strzelił do gwiazd!...

Pod Opalenicą, w lasach gen. Sosnkowskiego, taki ryzykancki leśniczy (nazwiskiem Jaworski) przed kilku laty złowił sobie niezwykle gwiazdę: — córkę generała

rosyjskiego, niezwykle przystojną i kulturalną Sonję Lukiarzow, z którą się ożenił. Małoby ogół interesowała owa parka w głuchym lesie, gdyby nie jedna „mała” rzecz, że przed czterema laty — w cukrowni opalenickiej uciekło 82 tysiące złotych. Podejrzenie padło na piękną Sonję, która „kulturalnie” wypierała się winy.

Kilka tygodni temu, podczas czyszczenia zapomnianego i bezużytecznego stawu w lesie, znaleziono jakieś zawiniątko. Tajemnica kradzieży w cukrowni opalenickiej wyszła znowu na światło dzienne.

Leśniczy przebywa obecnie w areszcie, a młoda Sonja, gra rolę obłąkanej.

Sledztwo w tej sprawie jeszcze się toczy. Zobaczmy, czy kradzione tuczy, względnie czy pieniążek może dać szczęście.

W powodzi tych sensacji, którymi Poznań żyje, kultura duchowa biegnie swoją drogą. Teatry w najlepszym pracują. Salony sztuk przygotowują się do otwarcia swoich podwoi. Do tego przyłączył się Związek Zawodowy Literatów pod przewodnictwem dr. Kosidowskiego. Przed tygodniem zainaugurowano tradycyjnie czwartki literackie w pałacu Działyńskich. W ostatni czwartek społeczeństwo miało możność poznaania się z najnowszą twórczością młodej grupy literackiej „Prom”.

W następnym „liście” poinformujemy naszych czytelników o programie prac w historycznym pałacu Działyńskich.

Józef Lubicz.

Straszny dramat w rodzinie.

Stróżewice. Dnia 3 bm. spłonęła zagroda gospodarza Rotenhagen'a Ottona. Przyczyną pożaru było podpalenie ze zemsty. Ponieważ w rodzinie panowały niesnaski na tle majątkowym, a szczególnie między bratem a siostrą Małgorzatą, wybuchła dnia krytycznego kłótnia, w której brat pobił siostrę. Ona, paląc zemsta, podłożyła ogień we wszystkich zabudowaniach, w których powstał pożar. Po tym czynie usiłowała popełnić samobójstwo, podrzynując sobie gardło. Niedoszła samobójczynią odwieziono do szpitala w Chodzieży. (fb)

— Nowy 6-miesięczny wieczorny kurs handlowy przy Miejskiej Szkole Handlowej rozpocznie się 4 listopada br. Kurs obejmuje całokształt przedmiotów handlowych ze szczególnym uwzględnieniem księgowości, ponadto stenografia i pisanie na maszynie oraz nauka o Polsce współczesnej. Kurs przeznaczony jest dla starszych w wieku pozaszkolnym. Bliższych informacji udziela kancelaria szkoły.

— Nie chodziło o kaucję, tylko o pożyczkę. List otwarty jednego z naszych czytelników, domagającego się, zresztą słusznie, aby ukroć nadużycia kaucyjne, nie pozostał bez oddźwięku. Wytwórca ram rowerowych przyrzekł każdemu uczciwie z procentem oddać, co pożyczyl — pod zastaw fortepianu i półfabrykatów. Produkcja tych ram w Bydgoszczy rozwija się, gdyż trudni się nią fachowiec. Stabą jego stroną jest brak kapitałów własnych. Z przedłożonych nam odpisów umów wynika, że nie zachodzi w tym wypadku oszustwo kaucyjne.

— Wypukajcie zastawy z Lombardu! Dnia 9 bm. rozpocznie się licytacja niewykupionych względnie nieprolongowanych przedmiotów. Kto nie zdażył upłacić i prolongować, może jeszcze swój zastaw w poniedziałek, dnia 7 bm. wykupić. We wtorek, 8 bm. będzie Oddział Zastawniczy Komunalnej Kasy Oszczędności m. Bydgoszczy zamknięty.

— Czy myślisz, że dosyć głośno dzwoniłem, mała? — Tak, ale chodź teraz prędko, żeby nas nie złapali.

Zawiadomienie.

Nowy model precyzyjnego odbiornika 3-lampowego (4-ta lampa prostownicza)

ECHO 131-Z

Trzy zakresy fal, (w tem ultrakrótkie). — Wysokiej klasy głośnik elektrodynamiczny. — Ukaże się w sprzedaży w końcu listopada br. Cena na dogodnie raty zł 240.

P. Z. T.

PAŃSTWOWE ZAKŁADY TELE- i RADJOTECHNICZNE

(18624)

Advertisement for ATA cleaning product, featuring an image of the product and the text 'Do szorowania i czyszczenia tylko ATA godna jest polecenia.' and 'ATA czyści i szoruje wszystko!'

POLECENIA
Wózki
Mereżka
Pracownia
Centryfugi
Plany
Abazury
Meble
SPRZEDAŻE
Sprzedam

Kamienica (10247)
180 buraczanej
Dom
Centrum Bydgoszczy, plac budowlany, ogród 17000.
Sklep
Sklad
Sklad
Restauracja

KUPNA
Kupię
Dzielnica
Poszukuje
GIESCHE-SKŁADNICA
WĘGIEL GÓRNOŚLASKI
KOKS, BRYKIETY, DRZEWO
Podróżujący
Służąca

Praktykant
Dziewczyna
Poszukuje
MIESZKANIA SZUKA
MIESZKANIA WOLNE
MIESZKANIA WOLNE
Pokoje

4 pokojowe
Pokój
Pokój
Pokoje
Kucharka
MIESZKANIA SZUKA
Pokoje
MIESZKANIA WOLNE
Pokoje
Nowość! Nowość! Radjoodbiorniki Państw. Zakładów Tele-Radjotech. Elektrit Natawis Telefunken Philips

3 nowe odbiorniki
PHILIPSA
44A, 947A, 525A
są kluczem, który
cały świat otwiera!
Sprzedaż i bezpłatna de-
monstracja u autorzów.
sprzedawcy:
R. BREIMANN
BYDGOSZCZ - DWORCOWA 25 - TELEFON 3780
18370

Lekarz dentysta (10180)
Edward Pyde
przeprowadził się z ul. Kołtąja 2
na ul. Marsz. Focha 17.

Lekcje tańców (18492)
otwarcie nowych kursów nastąpi we wtorek,
dnia 8 października br. — Opłaty niskie. — Zgło-
szenia upraszam codziennie w godz. 12—14 i 16—19-tej.
Wł. Kochański, nauczyciel tańców
Chrobrego 22. Tel. 2214

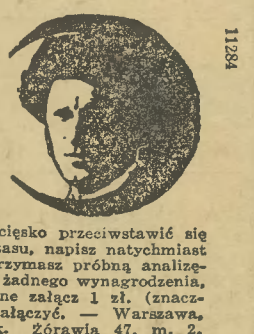
Niniejszem podaję do łask wiadomości Szan. Klienteli, że otwo-
rzyłem przy ul. **Toofia Magdzińskiego 9** naprz. Hali Targowej
Skład wyścielanych mebli z własnej
pracowni
Staraniem moim będzie Szan. Klienteli przy niskiej kalkulacji
cen, skóra i rzetelną obsługą pod każdym względem zadowolić
(18485)
Z poważaniem **Bronisław Zamorowski.**

Stolarskie maszyny. Heblarkę kombinowaną (dykt i abriecht maszyna)
i frezarkę kombinowaną (frezmaszyna, kreis-zega-
i bormaszyna) w dobrym stanie kupię natychmiast.
Oferty z dokładnym opisem i podaniem ostatecz-
nych cen składać do **Ajencji Fuksa**, pod „Naty-
chmiast gotówka”. (18495)

Przedstawiciela
z odpowiednim kapitałem na m. Bydgoszcz
i okolicę **poszukuje** poważna fabryka
samochodów niemieckich.
Zgłosz. uprasza do Biura Ogłoszeń „Par”, Poznań,
Al. Marcinkowskiego 11, pod nr. „4087”. (18616)

Przetarg ofertowy
na dostawę ziemniaków jadalnych.
Zarząd Miejski m. Bydgoszczy zakupi około
1300 ctr. ziemniaków jadalnych I. klasy z ziemi
piaszczystej, ręcznie przebranych wielkości od
1 1/2 cala począwszy, z dostawą loco piwnica. Zapła-
ta nastąpi po odbiorze ziemniaków.
Oferty należy przesłać do Wydziału Opieki
Społecznej ul. Bernardyńska 10 do dnia 14 paździer-
nika br. godziny 10, o którym to czasie nastąpi
otwarcie ofert.
Zarząd Miejski zastrzega sobie dowolny wybór
oferenta wzgl. nie przyjęcie żadnej oferty.
Prezydent miasta
(-) **L. Barciszewski.**
18623)

Jeżeli nie Szyller-Szkolnik, to
ktoś inny potrafiłby szczegółowo
określić Twój charakter, zdolności
i przeznaczenie? Szyller-Szkolnik
jest Redaktorem porywającego pisma
„Świt” (Wiedza Tajemna), auto-
rem wielu prac naukowych, po-
siada szereg protokołów Towar-
zystw Naukowych stolicy. Jeżeli
Ci brak energii, równowagi, jeżeli
cierpisz moralnie, potrzebujesz do-
brej rady, przyjdź, a poznasz kim
jestes, kim być możesz. Dowiedz
się jak żyć, postępować, aby zwycięsko przeciwstawić się
losowi. Jeżeli wątpisz, nie masz czasu, napisz natychmiast
imię, rok, miesiąc urodzenia, a otrzymasz próbną analizę
horoskop bezpłatnie. Nie przysyłaj żadnego wynagrodzenia,
lecz na koszt poczt. i kancelaryjne załącz 1 zł. (znaczkami
pocztowymi). Ogłoszenie załączyć. — Warszawa,
Pawła - Grafoloz Szyller - Szkolnik. Żórawia 47. m. 2.
11284

- Repertuar kin bydgoskich:**
ADRIA: „Sequoia” i bo-
gaty nadprogram.
APOLLO: „Napad na
Kongo”, premjera i ol-
brzymi nadprogram.
BAJKA: „Viva Villa” z
Wallacem Beery i „Osta-
tnia Eskapada” z Wę-
grzyńcem, Staniewiczem
i Lubieńską.
BALTYK: „Cowboy z Ari-
zony” i „Klejnoty mi-
łości”.
KRYSTAL: „Wojna w kró-
lestwie walca”, premjera
i wielki nadprogram.
MARYSIENKA: „Waciuś”
polski film z Dymszą.
REWJA: „Quo vadis”
(dźwiękowe). Na scenie
nowy zespół w nowej
rewji.

Wapno
Cement portlandzki
Smoła destyl-
Papa dachowa
Sufitówki
Pustaki
Rurę cementowe
oddadzą (1431)
bardzo korzystnie
Bracia Schlieper
ul. Gdańska nr. 140.
Tel. 3306.
Pamiętaj o bezrobotnych!

Praktykuję od 1. X. 1935 wyłącznie jako prywatny
lekarz weterynarji
Specjalność: chirurgja. (10150)
Senfkowski, Emeryt. prakt. lekarz wet.
Bydgoszcz, ul. Cieszkowskiego 9. Tel. 1293.

Lekarz dentysta A. PULL
przeprowadził się na ul. **Gdańska nr. 9**
po długoletniej samodzielnej praktyce w Dreźnie.
(1060)

JASNOWIDZ - PSYCHOGRAFOLOG
„Paris Parnas”
Kupon ulgowy dla Czytelników „Dziennika Bydgoskiego”
Wybieram bezinteresownie szczęśliwe numery Loterii
Państwowej specjalnym znanym mi naukowym sy-
stemem. Otrzymuję tysiące podziękowań od graczy,
którym wybrałem szczęśliwe numery na które padły
większe wygrane. I Ty również masz szanse wygra-
nia o ile natychmiast napiszesz imię, datę urodzenia
i stan rodzinny. Ponadto otrzymasz bezpłatnie dokładną analizę gra-
fologiczną Twojej przyszłości oraz najważniejszych faktów Twego
życia. Porady te będą nallepszym drogowskazem na przyszłość. Po-
siadam także w archiwum moim niezliczoną ilość uznań za trafne
horoskopy. Załącz tylko 2 złote w znaczkach pocztowych oraz kupon
niniejszy. „PARIS PARNAS” Warszawa, Widok 14 m. 5.
Osobiste przyjęcia od 10 rano do 8 wiecz. (18555)

Mistrzostwo torowe
m. Bydgoszczy
na 100 km.
zdobyto
na najlepszym rowerze
fabrykatu **J.D.B.**
JÓZEF DĄBROWSKI BYDGOSZCZ
Fabryka: Gdańska 148 Skład: Śniadeckich 39
18436)

Rodzice!
Odżywiajcie Waszą dztawę
zdrowotną kawą słodową
„MATUŚ”
Firmy
BROWAR BYDGOSKI
BYDGOSZCZ
Do nabycia we wszystkich
składach spożywczych.
18473

Aug. Hoffmann, Gniezno
Telefon 212.
Szkółki drzew i róż.
Pierwszorzędne, największe zapasy
gwarantowane odmiany zdrowych drzew
owocowych, alejowych i krzaków. Niskie
i piętne róże, konifery, rośliny na żywo itp.
Wysyła się do każdej stacji pocztowej i kolejowej
Oznaczone pierwszymi nagrodami.
Katalog i cennik bezpłatnie.
17828)

Poszukuje się zdolnego
drukarza-maszynisty
do większej drukarni akcydensowej i wydawn.
Tylko **pierwszorzędne** siły zechcą nadesłać
oferty z podaniem życior. pod „Drukarz-maszy-
nista” do Dzien. Bydg. Przy pilności i odpo-
wiednich walorach stanowisko stałe. (18270)

Poważne zagraniczne Towarzystwo Ubez-
pieczeń poszukuje wytrawnych i dobrze
ustosunkowanych
inspektorów organizacyjnych
ze stałą pensją, na teren województw: Poznańskiego
i Pomorskiego. Oferty z życiorysem i wymaganiami
należy kierować do Biura Ogłoszeń „PAR” Poznań,
Aleje Marcinkowskiego 11 pod nr. 40,85. (18617)

Elisabeth Arden
zaprasza Was
na pogadankę
ze swoją osobistą asystentką
do
salonu Sikorskiego
Gdańska 31 Telefon 38-17
od dnia 7 do 9 października br.
Zameldujcie się już dzisiaj.
18822

Niniejszem mam zaszczyt zawiadomić Szanowną
Klientelę i Interesentów, że w celu połączenia
składu mego z warsztatem i sprawniejszej obsługi
z dniem
1 października 1935 r.
przeniosłem mój skład
INSTRUMENTÓW MUZYCZNYCH
do własnego lokalu przy ulicy
Gdańskiej nr. 44
Dziękuję Szan. mojej Klienteli za dotychczasowe
poparcie mego przedsiębiorstwa i proszę nadal
o łaskawe obdarzenie mnie zaufaniem.
Z wysokim szacunkiem
Juljan Kielblich
Pierwsza Włpk. Fabryka Instrumentów Muzycznych.
18435)
Telefon 1281.

Najmniejsze koszty
utrzymania
wymaga **wszystko** spalający kocioł do
centralnego ogrzewania pat. „Höntscha”.
Spalać w nim można różne tanie opały.
HÖNTSCH I Ska, Sp. z o. o.
Odlewnia Kocioł Ogrzewalnych
Poznań-Rataje nr. 11.

E. Kruszczyński
Bydgoszcz, Poznańska 8
poleca (18150)
Pierze-Puch
Koldry-Pierzyny
Czyszczalnia pierza
czynna każdego czasu

Dziś w sobotę
Wieczorek Familijny
Znakomite książki własnego wyrobu
nogi wieprzowe, flaki, drób i t. d.
Dobrze pielęgnowane piwa
i doborowe wódki.
Uprzejmie zaprasza
J. B. Ruxowa
Poznańska 1 - Restauracja
(18561)

Pianina i fortepiany
„ARNOLD FIBIGER” — Kalisz
(dostawcy Polsk. Radja i Konserwatorji Muzycznych)
stałe zdobywały najwyższe odznaczenia na wysta-
wach krajowych i zagranicznych. Dostarczają po-
cenać fabrycznych przedstawicieli: (18502)
A. Drygas, Poznań, ul. Podgórna 10 a
i **Helena Turostowska**, Toruń, ul. Św. Ducha 14.

Łatwiej MILJON wygrać
aniżeli zarobić. Trzeba tylko mieć los z kolektury
Konstantego Rzannego
Bydgoszcz, ul. Gdańska 25. Tel. 33-32.
Zlec. zamiejscowe załatw. odwrotnie. Dotąd wypłaćm 64.100.— zł. (18494)

Drzewka
i krzewy
owocowe, ozdobne
alejowe róże
i konifery
w wielkim wyborze
polecają (17124)
A. i J. Jeske
Szkółki Drzew
Jelonek poczta Żłotniki
k. Poznań
telefon nr. 8.

Przenośne
piece
kafłowe
w najlepszym gatunku
dostarcza korzystnie
Impregnacja
Bydgoszcz
Biuro sprzedaży
Chodkiewicza 15 (cegielnia)
największy skład kafli
na Bydgoszcz i okolicę.
(18191)

POLITYKA.

— Na miły Bóg! Skąd ty wracasz?
— Z kongresu pacyfistów...

Ceny ogłoszeń: 25 gr. za wiersz milimetrowy na stronie 7-lamowej szerokości 38 mm. Za reklamy na stronie przed ogłoszeniami 70 gr., w tekście na drugiej i trzeciej stronie 1,20 zł. na dalszych stronach 1,00 zł. za milim. 1 lam., szer. 67 mm. Drobne ogłoszenia słowo tytułowe 25 gr., każde dalsze 15 gr.; dla poszukujących pracy oraz na nekrologi 20% niżki. Większe ogłoszenia, zamieszczone wśród drobnych, 50% drożej jak w zwykłym dziale ogłoszeniowym. Przy powtórzeniu ogłoszeń o tym samym tekście udziela się rabatu. Przy konkursach i dochodzeniach sądowych wszelkie rabaty upadają. — Ogłoszenia zagraniczne 25% dopłaty. — Ogłoszenia skomplikowane oraz z zastrzeżeniem miejsca o 20% drożej. Za terminowe umieszczenie i przepisane miejsce administracja nie odpowiada. — Miejsce płatności: Bydgoszcz. — Konta bankowe: Bank Związku Spółek Zarobkowych, Bank Ludowy. Konto czekowe: P. K. O. 203713 Poznań.

Wydawca, nakładem i czcionkami: Drukarnia Bydgoska Sp. Akc. w Bydgoszczy. — Za redakcję odpowiedzialny: Stanisław Nowakowski w Bydgoszczy; za dział gdyński: Mieczysław Mistat w Gdyni.